

10. Taina în epistola către Efeseni¹

„... ca Dumnezeu Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl gloriei, să vă dea Duhul de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui, luminând ochii inimii voastre” – Efeseni 1.17,18

10.1 Introducere

Vrem să ne ocupăm în acest capitol cu părți din epistola către Efeseni, care sunt deosebit de importante pentru tema cărții. În primele trei capitole Pavel prezintă în mod deosebit partea de învățătură. Însă el nu se adresează în primul rând minții noastre; când el ne prezintă binecuvântările noastre personale și comune și chemarea noastră, atunci și inima noastră se încălzește. În continuare în capitolul patru vorbește despre practica creștină. El ne îndeamnă și ne încurajează să trăim în viața noastră corespunzător chemării noastre înalte (Efeseni 4.1). Cine s-a bucurat din inimă și de binecuvântările și bogățiile unui creștin, pe care Pavel le-a arătat în capitolele anterioare, și le prețuiește, acela va depune tot efortul să primească îndemnul lui și să trăiască corespunzător lor.

Solicitarea lui Pavel adresată nouă de a îmbrăca „toată armura lui Dumnezeu” (Efeseni 6.11 și versetele următoare), se înțelege înainte de toate în contextul chemării credinciosului: stăpânirile și autoritățile din locurile cerești – satan și demonii lui – sunt permanent preocupați să-l rețină pe credincios să nu devină conștient de poziția lui înaltă, sau să rămână în ea și să trăiască corespunzător ei. Credinciosul este păzit de vicleniile și atacurile celui rău numai atunci când el a îmbrăcat toată armura lui Dumnezeu.

Tocmai în epistola către Efeseni putem în mod deosebit recunoaște clar revelațiile pe care Pavel le-a primit de la Domnul. Pavel vorbește despre harul care a fost dat tocmai lui, „cel mai mic dintre toți sfinții” (Efeseni 3.8), pentru a face cunoscut taina. El este copleșit de revelațiile lui Dumnezeu, gura lui revarsă solemn gândurile care îl fac așa de fericit și îl fac să vorbească în superlative.

El caută cuvintele potrivite, ca să ne dea o impresie despre mărimea gloriei lui Hristos. În cuvinte tot mai noi încearcă să exprime admirația sa. Când descrie chemarea și poziția credincioșilor, el vorbește despre „lauda gloriei harului Său” (Efeseni 1.6), despre „bogăția harului Său” (Efeseni 1.7), despre „lauda gloriei Sale” (Efeseni 1.12,14), despre „bogăția gloriei moștenirii Lui” (Efeseni 1.18), despre „bogăția gloriei Sale” (Efeseni 3.16), și despre „nemărginita bogăție a harului Său” (Efeseni 2.7).

Unii gândesc că așa-numitele cuvinte ale Domnului (evangheliile) ar avea pentru noi credincioșii importanță mai mare decât scrierile apostolului Pavel. Dacă am citi Noul Testament în felul acesta și nu am acorda epistolelor apostolului realmente o importanță așa

¹ Preluat din lucrarea „**Der vergessene Reichtum**” cu păstrarea împărțirii pe capitole și subcapitole. (n. tr.)

de mare, atunci ar fi o pierdere mare pentru noi; în felul acesta niciodată nu vom cunoaște însușirile specific creștine ale epocii noastre. Fără îndoială evangheliile sunt extrem de importante pentru noi credincioșii, însă în ele găsim gândurile lui Dumnezeu referitoare la Adunare (Biserică) numai schițate (compară cu Matei 16.18). Domnul Însuși a spus ucenicilor Săi, că El nu a putut încă vorbi cu ei despre toate (Ioan 16.12), deoarece ei nu vor înțelege totul. Abia după ce va fi venit Duhul Sfânt și Își va fi făcut locuință în ei, ca să-i „călăuzească în tot adevărul” (Ioan 16.13), vor fi în stare să înțeleagă gândurile cele mai profunde ale lui Dumnezeu. Prin aceasta Dumnezeu a păstrat pentru sfârșit ce este mai bun, mai important, *tot* adevărul și introducerea în adâncimile lui Dumnezeu.

Pavel trebuia să „întregească Cuvântul lui Dumnezeu” (Coloseni 1.25) cu prezentarea tainei – însă nu în sensul că el trebuia să scrie ultimele cuvinte ale Bibliei; aceasta a făcut-o, văzut în timp, probabil apostolul Ioan. Să întregești Cuvântul lui Dumnezeu înseamnă că lui Pavel i-a fost încredințată taina, „ascunsă din veacuri în Dumnezeu” (Efeseni 3.9), ca s-o prezinte. Și după ce învățătura despre Hristos și Adunarea Sa, despre un singur trup, a fost făcută cunoscut, niciunul din scriitorii Noului Testament după el nu a mai adăugat ceva în domeniul adevărului revelat al lui Dumnezeu. În acest sens Cuvântul lui Dumnezeu era „întregit”.² Taina era, ca să zicem așa, ultima piatră a planurilor lui Dumnezeu și încununarea lor.

Că Dumnezeu păstrează permanent ce este mai bun pentru la urmă, ca să reveleze gloria Sa, este un principiu neschimbător în acțiunea Sa, pe care noi îl recunoaștem de la prima și până la ultima pagină a Bibliei. În Noul Testament găsim un exemplu potrivit pentru aceasta la nunta din Cana. Aici Domnul Isus a păstrat vinul bun până la urmă și cu acest semn a revelat gloria Sa (Ioan 2.10,11). În cele din urmă Dumnezeu a trimis pe Domnul Isus – în pilda despre vie – „l-a trimis pe el la ei (poporul Său), la urmă” (Marcu 12.6). Pavel spune despre sine însuși, că Domnul Isus „la urma tuturor, ca unei stârpituri, mi S-a arătat și mie” (1 Corinteni 15.8), și cât de mult s-a revelat gloria lui Dumnezeu tocmai prin slujba sa. Și asemănarea cu relatarea despre creație, despre „noul Ierusalim” și despre acțiunea lui Dumnezeu cu Israel este remarcabilă. Ca să înțelegem mai bine aceste gânduri vrem să privim mai îndeaproape aceste comparații.

Să ne gândim la relatarea despre creație. În fiecare zi Dumnezeu creează lucruri minunate, în final, ca încununare a creației, creează omul. El îl așează în grădina în care omul trebuia să fie acasă, și îi încredințează o misiune: domnia asupra pământului. Însă Adam este conștient de singurătatea lui și de caracterul lui incomplet. Ce face Dumnezeu? Era finalul revelației Sale? Nu, Dumnezeu a păstrat ce este mai bun până la urmă: El îi dă lui Adam pe soția sa; acum bucuria lui Adam este deplină și se revarsă! În contextul că Eva este o imagine a Adunării, putem recunoaște asemănări pe nivele diferite: (1) La crearea creației, Eva a fost dată lui Adam ca final al revelațiilor lui Dumnezeu; în același fel taina despre Hristos și Adunare a fost dată la urmă ca punct culminant. (2) Crearea Evei este o imagine a felului în care a luat ființă Adunarea: așa cum Adam a căzut într-un somn adânc și apoi din coasta lui a fost întocmită Eva, tot așa Hristos a trebuit să moară; moartea Sa era baza apariției Adunării. Pe

² Celelalte elemente ale revelației lui Dumnezeu – de exemplu Împărăția, Hristos, mântuirea și căile lui Dumnezeu – erau deja cunoscute și nu erau o taină.

cât de aproape era Eva de Adam (ea era literalmente luată din el), tot așa de strâns legată cu Hristos este Adunarea: El este Capul, ea este trupul Lui. (3) Potrivit cu Efeseni 5.23-32 relația între Adam și Eva, între bărbat și soție, este o imagine despre Hristos și Adunare și de aceea are a face cu taina (Efeseni 5.32), pe care o propovăduia Pavel. (4) Așa cum Adam fără soția sa era incomplet, tot așa și Hristos fără Adunarea Sa este întrucâtva incomplet, deoarece ea este „Trupul Său, plinătatea Celui care umple totul în toți” (Efeseni 1.23). (5) În afară de aceasta noi găsim nu numai în prima carte a Bibliei o femeie, Eva, care este o imagine despre Adunare, ci și în ultima carte a Bibliei: soția Mielului, o imagine pentru Adunare.

Și în istoria Ierusalimului vedem același principiu: Dumnezeu păstrează ce este cel mai bun până la urmă. Israel vine în Canaan și cucerește sub conducerea lui Iosua și în zilele judecătorilor țara făgăduită. Însă „cetatea cea iubită” Ierusalim (Apocalipsa 20.9) rămâne și în timpul împăratului Saul încă în mâinile păgânilor, a iebusiților. Abia în cele din urmă sub David, cetatea devine punctul de atracție principal pentru poporul Israel. Aici stă scaunul de domnie și Sfânta Sfintelor a lui Dumnezeu, locul unde vin toate semințiile lui Israel ca să se închine. Partea de inimă, ce este cel mai important, vine abia la urmă. De aceea nici nu este de mirare, că Cuvântul lui Dumnezeu se termină cu un „Ierusalim nou” (Apocalipsa 21.2), punctul culminant și încununarea unei creații cu totul noi.

Deja chemarea lui Israel era o revelație măreață a lui Dumnezeu; ea va încununa cândva gloria lui Dumnezeu pe *pământ*. Dar revelația Adunării este desfășurarea cea mai bogată sau cea care întrece pe toate, a gloriei Sale în har; ea va contribui la glorificarea veșnică a lui Dumnezeu în *cer* și pe *pământul nou* (compară cu Efeseni 3.21 și Apocalipsa 21.2,3). Aceasta vrem s-o explicăm pe baza primelor trei capitole din epistola către Efeseni.

10.2 Premisa pentru binecuvântarea cerească (Efeseni 1.15-17)

15 De aceea și eu, auzind de credința în Domnul Isus care este în voi și de dragostea voastră față de toți sfinții, 16 nu încetez să mulțumesc pentru voi, amintind de voi în rugăciunile mele, 17 ca Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl gloriei, să vă dea duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui (Efeseni 1.15-17).

În primele paisprezece versete ale epistolei către Efeseni Pavel ne prezintă mai întâi bogăția noastră cerească. După aceea el se roagă ca noi să devenim conștienți de această bogăție nespuse de mare: noi trebuie să cunoaștem nu numai învățătura despre ea, ci noi trebuie și să prețuim și să savurăm această bogăție. Mulți oameni bogați nu știu cât de mare este efectiv averea lor. Să comparăm aceasta cu o moștenire: un unchi bogat din străinătate moare și lasă familiei lui o moștenire, de exemplu un castel cu proprietate funciară, care are o valoare foarte mare. Familia se poate considera acum cu adevărat bogată. Dar la ce le folosește bogăția și moștenirea lor, dacă ei încă niciodată nu au văzut-o și drept urmare nu se pot bucura de ea?

Credinciosului îi poate merge la fel: el știe probabil că el este binecuvântat cu tot felul de binecuvântări spirituale în locurile cerești, dar nu știe să spună *în ce* constă de fapt această bogăție. De aceea apostolul se roagă aici pentru credincioșii din Efes, ca Dumnezeu să le dea *duhul înțelepciunii*, pentru ca ei nu numai să cunoască mărimea bogăției lor, ci și pe Acela

care dăruiește aceste bogății; ei, și de asemenea și noi, trebuie să cunoaștem pe *Tatăl gloriei* – deci, pe Acela care este Izvorul planurilor lui Dumnezeu cu oamenii. Dacă noi descoperim cât de bogat am fost noi dăruți, vom găsi în aceasta un motiv pentru a adora pe Dumnezeu, deoarece noi am cunoscut mărimea lui Dumnezeu, care ține pregătite pentru noi astfel de bogății.

Pavel scrie în Efeseni 1.3: „... care ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești, în Hristos”, și prin aceasta vrea să spună: Dumnezeu ne-a dăruit *toate* bogățiile cerului. În cer nu mai există nimic, pe care Dumnezeu să nu ni-l fi dăruit și care să nu ne stea la dispoziție în Hristos. Nu ne mulțumim noi deseori numai cu simpla cunoaștere a mântuirii și iertării păcatelor? Iertarea și mântuirea sunt binecuvântări mărețe, și am fi veșnic mulțumitori pentru aceasta – dacă numai pe acestea le-am fi primit în dar. Unii credincioși ar fi deja foarte mulțumiți cu un loc „cu totul în spate în cer”; însă Dumnezeu nu Se dă mulțumit cu aceasta, deoarece El în planul Său veșnic dorește să ne dea mult mai mult. Mântuirea noastră și iertarea păcatelor nu sunt țelul planului lui Dumnezeu cu noi, ci numai începutul faptului că noi avem parte de „nemărginita bogăție a harului Său în bunătațe” (Efeseni 2.7). Dumnezeu avea în inima Sa să ne dăruiască binecuvântări, pe care El le-a stabilit deja din veșnicie în planul Său și care depășesc cu mult binecuvântările lui Adam înainte de căderea în păcat. Dumnezeu a prevăzut pentru noi astfel de binecuvântări minunate – este de mirare că potrivit voii Sale copiii Lui trebuie să cunoască și să prețuiască aceste bogății? Nu ar trebui să fie de la sine înțeles ca noi să ne ostenim să cunoaștem aceste binecuvântări?

Să ne imaginăm – ca să schimbăm puțin exemplul de mai înainte – că familia nu obține o *moștenire* de la unchiul, ci că proprietatea din străinătate este un *dar* al tatălui pentru copii. Cât de mult îndurerat ar fi tatăl, dacă niciunul din copiii lui nu are interes să călătorească în străinătate ca să vadă acest dar?

Dumnezeu a arătat apostolului Pavel bogățiile, binecuvântările în Hristos, și de aceea Pavel considera „un gunoi” (Filipeni 3.8) tot ce lumea a putut să-i ofere până atunci. În comparație cu aceste bogății, dreptatea lui prin lege și descendența lui aparent fără cusur nu aveau nici o valoare. Pavel s-a făcut una cu dorința lui Dumnezeu și a rugat pe Dumnezeu să dea credincioșilor din Efes *duhul înțelepciunii* (versetul 17). Am rostit noi vreodată o astfel de rugăciune pentru frații noștri și pentru surorile noastre? Sau în loc de aceasta ne rugăm pentru *duhul de putere*, așa cum se aude astăzi ici și acolo? Cât de des ne interesează numai puterea: putere pentru vestirea Evangheliei, putere pentru apărarea credinței, putere pentru eliberare, putere pentru vindecare și așa mai departe. Însă în timpul nostru avem nevoie în mod deosebit să ne rugăm pentru „duhul de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui” (versetul 17).

De ce este așa de importantă cunoașterea propriei noastre bogății? Noi ar trebui să le cunoaștem, deoarece în primul rând abia atunci vom putea prețui cu adevărat darurile lui Dumnezeu, și pe de altă parte ele abia atunci vor avea o influență marcantă asupra vieții noastre. Multe lucruri de pe pământ și-ar pierde importanța și însemnătatea și nouă nu ne va fi așa de greu să „aducem trupurile noastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu” (Romani 12.1). Viața noastră ar putea fi atunci mai mult spre onoarea lui Dumnezeu.

10.2.1 „... de credința în Domnul Isus” (Efeseni 1.15a)

... auzind de credința în Domnul Isus care este în voi (Efeseni 1.15a).

Pavel amintește în versetul 15 două premise, pe care noi trebuie să le aducem cu noi, ca să putem privi în planul lui Dumnezeu: „De aceea și eu, auzind de *credința* în Domnul Isus care este în voi și de *dragostea voastră față de toți sfinții*.” Noi nu avem nevoie în primul rând de aptitudini spirituale deosebite sau de o minte deosebit de înțeleaptă. Am putea presupune probabil aceasta, mai ales atunci când versetele următoare le studiem cu privire la noi înșine. Însă Pavel scrie despre faptul că el a auzit „*de credința* în Domnul Isus Hristos care este în voi”. Ce fel de credință era aceasta? Era simplu credința că Hristos a murit pentru păcatele lor? Scriptura nu vorbește niciodată în felul acesta despre credința în Domnul Isus Hristos. Cu siguranță nu este întâmplător că aici este folosit Numele complet al Domnului Isus. Apostolul vorbește aici acelorora care Îl recunosc cu adevărat ca *Domn* al vieții lor, care au o încredere puternică în Persoana Sa și al căror singur subiect al credinței este Domnul Isus Hristos.

Opusul credinței poate fi conform cu Ioan 3.36 și necredința sau „a nu vrea să ascuți”. Credința în Domnul Isus Hristos este legată și cu ascultarea din principiu de El și de Cuvântul Său; Sfânta Scriptură vorbește despre „ascultarea credinței” (Romani 1.5; 16.26). Această primă premisă era prezentă la credincioșii din Efes, și de aceea apostolul avea libertatea să scrie despre ea. Ne-am întrebat noi vreodată, de ce apostolul nu a prezentat acest plan al lui Dumnezeu în alte epistole, de exemplu în epistola către Corinteni, către Romani sau către Galateni? Ca să poți privi adânc în planul lui Dumnezeu, noi trebuie să avem inimi deschise și spiritual să fim în stare să primim și să înțelegem dimensiunea acestui plan. Vădit aceste premise nu erau prezente la acele adunări. Deci noi nu trebuie să avem aptitudini *intelectuale*, ci trebuie să avem aptitudini *spirituale*. Pavel nu gândește la lucruri înalte, pe care numai o „elită” spirituală le poate face și înțelege, ci la o inimă care are *credință* și *dragoste față de toți sfinții*.

10.2.2 „... dragoste față de toți sfinții” (Efeseni 1.15b)

... auzind ... de dragostea voastră față de toți sfinții (Efeseni 1.15b).

Cum putem fi siguri că avem această credință despre care apostolul vorbește aici? Noi ar trebui mai întâi să ne verificăm, dacă avem *dragoste față de toți sfinții*. Numai dacă dragostea noastră este față de toți sfinții și nu numai față de cei din adunarea locală sau aceia care au aceeași părere ca și noi despre Scriptură, atunci credința este aceea pe care Domnul Isus o poate aștepta de la noi. Atunci noi nu vom vedea în primul rând diferențele față de credincioșii noștri, ci faptul că Hristos a murit și față de acești credincioși. Cum am putea înțelege planul lui Dumnezeu în lărgimea lui, dacă nu avem în vedere pe toți cei care aparțin ca subiecte ale acestui plan? Poate Domnul Isus să spună despre noi, că noi avem dragoste față de toți sfinții? Atunci noi avem atitudinea spirituală corectă ca să cunoaștem bogățiile binecuvântărilor cerești și să ne bucurăm de ele. Vedem aici diferența între știința teologică și studiul Cuvântului lui Dumnezeu și adevărul lui. În știință este important să ai o minte clară, căci ea se adresează inteligenței. La studiul Cuvântului lui Dumnezeu și al adevărilor lui

dimpotrivă, înainte de toate lucrurile sunt necesare premise morale și spirituale: aici este vorba, dacă noi avem *dragoste față de toți sfinții și credință adevărată în Domnul Isus*.

10.2.3 „... duh de înțelepciune și de descoperire” (Efeseni 1.17)

... ca Dumnezeu Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl gloriei, să vă dea **duhul de înțelepciune și de descoperire** în cunoașterea Lui (Efeseni 1.17)

În versetul 17 Pavel merge un pas mai departe și constată că, chiar și atunci când credința și dragostea sunt prezente, mai lipsește ceva. El se roagă, ca Dumnezeu să dea credincioșilor din Efes și „*duhul de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui*”, și ca *ochii inimii* lor să fie luminați. Și în versetul acesta nu este vorba de luminarea *minții*, ci de lumină pentru *inima* noastră. Duhul înțelepciunii este necesar ca să înțelegem aceste bogății și pe Dumnezeu Însuși. Cine este acest Dumnezeu, pe care credincioșii din Efes trebuiau să-L cunoască mai bine? Este „Dumnezeu Domnului nostru Isus Hristos, *Tatăl gloriei*”. În Efeseni 1.3 este preamărit „Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos”, dar aici este vorba numai de „Dumnezeu Domnului nostru Isus Hristos” (fără adaosul „Tatăl”). Prin aceasta se arată că Domnul Isus stă aici înaintea noastră ca *Om*, și nu ca Fiul în relația Lui cu Tatăl.³ În Efeseni 3.14 dimpotrivă, Pavel vorbește în rugăciunea lui despre „*Tatăl Domnului nostru Isus Hristos*” (fără suplimentul „Dumnezeu”); acolo avem mai mult a face cu *Fiul Tatălui*. Astfel în capitolul 3 este vorba înainte de toate lucrurile de relația Fiului cu Tatăl și de faptul că noi am fost luați în această relație intimă (vezi § 10.5.9).

Aici în Efeseni 1 apostolul se roagă ca noi să cunoaștem pe *Dumnezeu* ca Trinitate și pe *Tatăl gloriei*. Aici cuvântul „Tată” nu se referă la aceste relații intime, ci la faptul că Dumnezeu triunitate este originea planului lui Dumnezeu. El este Izvorul din care țâșnesc toate bogățiile și binecuvântările spirituale ale lumii cerești. Apostolul dorește ca noi nu numai să cunoaștem planul lui Dumnezeu, ci ca noi înainte de toate să cunoaștem mai bine pe Acela care a întocmit acest plan („... în cunoașterea *Lui (Însuși)*”, versetul 17). Și în ceea ce privește creația, este la fel. Noi nu trebuie să fim numai entuziasmați de ceea ce a creat Dumnezeu, ci pe lângă aceasta să învățăm să adorăm pe Dumnezeu Creatorul tuturor lucrurilor. Bogățiile lui Dumnezeu au devenit posesia noastră spirituală abia atunci când cunoașterea bogățiilor noastre în Hristos ne-a mișcat așa de mult, că inimile noastre aduc *Tatălui acestei glorii* adorare ca răspuns.

Să ne verificăm singuri, ca să cunoaștem dacă cu inimile noastre am primit și am înțeles aceste lucruri. A mișcat vreodată profund inimile noastre cunoașterea planului lui Dumnezeu, da, cunoașterea lui Dumnezeu Însuși ca Izvor al gloriei? Și la studierea acestor lucruri, au fost vreodată inimile noastre copleșite de ceea ce Dumnezeu ne-a arătat, așa că noi I-am adus adorare? Abia atunci când inima noastră răspunde cu adorare la cunoașterea acestor bogății, ele au devenit posesia noastră spirituală. Noi n-am înțeles nici un adevăr al Cuvântului lui Dumnezeu cu inima, dacă noi nu am învățat să lăudăm, să mulțumim și să aducem adorare

³ Și Efeseni 1.20 arată că aici este vorba de Domnul Isus ca Om. Aici nu se scoate în evidență că Domnul Isus Însuși a înviat dintre morți, ci aici citim despre „puterea tăriei Lui” – tăria lui Dumnezeu! -, care a înviat pe Domnul Isus dintre morți.

pentru aceasta Dumnezeu nostru și Domnului nostru. Dacă până acum am primit numai cu mintea ceea ce vrea Dumnezeu să ne spună și dacă în inima noastră până astăzi nu a avut loc nici o reacție la aceasta, să rugăm pe Dumnezeu Domnului nostru Isus Hristos să ne dea „duhul de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui (Însuși)”. Să ne amintim cuvintele, pe care Domnul Isus le-a spus femeii la fântâna lui Iacov: „... pentru că și Tatăl caută astfel de închinători ai Lui” (Ioan 4.23).

În continuare apostolul amintește în mod deosebit trei lucruri, pe care credincioșii din Efes ar trebui să le înțeleagă bine:

10.3 Planul lui Dumnezeu: Hristos și Adunarea Sa (Efeseni 1.18-23)

18 luminând ochii inimii voastre, ca să știți ce este speranța chemării Lui, ce este bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți 19 și ce este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, care credem, după lucrarea puterii tăriei Lui, 20 care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morți, și L-a așezat la dreapta Sa, în locurile cerești, 21 mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor; 22 și a pus toate sub picioarele Lui și ca și Cap peste toate, L-a dat Adunării, 23 care este Trupul Său, plinătatea Celui care umple totul în toți; (Efeseni 1.18-23).

După ce la începutul primului capitol apostolul a prezentat binecuvântările unui creștin, începând cu versetul 15 el este plin de recunoștință că poate să prezinte credincioșilor din Efes aceste lucruri înalte. Ei aduc cu sine premisele spirituale, pe care le-am descris mai înainte. Pavel se roagă pentru credincioșii din Efes, pentru ca ei să crească în cunoașterea acestor binecuvântări mărețe. Rugămintea lui adresată lui Dumnezeu este întreită: ei ar trebui să știe,

1. „ce este speranța chemării Lui” (versetul 18),
2. „ce este bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți” (versetul 18) și
3. „ce este nemărginita mărime a puterii Lui față de noi, care credem, după lucrarea puterii tăriei Lui, care a lucrat în Hristos,” (versetele 19, 20), când El
 - a) L-a „înviat dintre morți” (versetul 20) și
 - b) L-a așezat „la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor” (versetele 20, 21) și
 - c) „a supus toate sub picioarele Lui” (versetul 22) și
 - d) „ca și Cap peste toate, L-a dat Adunării, care este Trupul Său, plinătatea Celui care umple totul în toți” (versetele 22, 23).

Despre aceasta este vorba în rugăciunea lui Pavel: de gloria lui Hristos. De ce se roagă el pentru aceste lucruri, cu toate că el s-a referit parțial la ele deja în primele versete ale capitolului (cel puțin chemarea și moștenirea)? Apostolul vrea ca credincioșii din Efes – și aceasta este valabil în același fel și pentru noi – să știe aceste lucruri nu numai cu mintea, ci ca ei și noi de asemenea să le înțelegem și cu inima. Să privim mai detaliat aceste puncte.

10.3.1 „... speranța chemării Lui” (Efeseni 1.18a)

... luminând ochii inimii voastre, ca să știți ce este **speranța chemării Lui** (Efeseni 1.18a).

Pavel a prezentat credincioșilor din Efes în primele versete ale epistolei sale binecuvântările spirituale, care stau pregătite pentru ei în locurile cerești. Însă ei trebuie nu numai să primească binecuvântări spirituale, ci ei erau chemați și să fie „sfinți și fără pată”, și ei au fost „rânduți dinainte pentru înfiere” (Efeseni 1.4,5) Această chemare nu este în primul rând spre binecuvântare pentru credincioșii înșiși, ci în primul rând este o chemare „*pentru Sine (pentru Dumnezeu)*”, după buna plăcere a voii Sale, *spre lauda gloriei harului Său*” (versetele 5 , 6). Tot așa în versetul 18 nu este vorba de speranța chemării *noastre*, ci în primul rând de o speranță a chemării Sale. Desigur noi suntem subiecte ale chemării Sale, dar țelul este „spre lauda gloriei harului Său”. Noi preamărim pe Dumnezeu nu în primul rând că El ne-a chemat *pe noi*, ci noi preamărim și lăudăm pe Dumnezeu pentru că *El* ne-a chemat. Vedem diferența? Putem noi înțelege, vorbind omenește, că Dumnezeu Se bucură nespuse de mult când această chemare, care astăzi în multe domenii este încă speranță, va deveni odată realitate? De aceea Pavel vorbește despre „speranța chemării Sale”. Dumnezeu ne-a chemat, deoarece este bucuria Lui, că noi odată vom prețui în chip desăvârșit toată gloria cerului, pe care El ne-a dăruit-o deja astăzi în Domnul Isus spre bucuria noastră. Este bucuria lui Dumnezeu să împartă cu noi aceste glorii. Prețuim noi faptul că avem o astfel de chemare înaltă?

10.3.1.1 „... sfinți și fără pată” (Efeseni 1.4b)

... ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste (Efeseni 1.4b).

Noi trebuie „să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste”. În veșnicie păcatul nu va mai găsi nici un punct de legătură în noi, tot așa cum el nu a găsit nici un punct de legătură în Hristos. Numai Dumnezeu singur este „sfânt și fără pată”, însă prin chemarea lui Dumnezeu noi am devenit „părtași naturii divine” (2 Petru 1.4), aceasta înseamnă, noi am primit viața de înviere a Domnului Isus. Așa cum copiii noștri au devenit părtași naturii noastre (păcătoase), deoarece ei au venit din noi, tot așa noi ca și copii ai lui Dumnezeu am devenit „părtași naturii divine”, deoarece noi am ieșit din El. Noi am moștenit natura Lui, care este lumină, de aceea noi suntem „sfinți și fără pată”.

Dar Dumnezeu este nu numai lumină, ci și dragoste. Și astfel El ne-a ales ca noi să fim „sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste”. Această chemare este mult mai înaltă decât chemarea lui Adam dinaintea căderii în păcat. Adam era *nevinovat* înainte de căderea în păcat, dar nu era „sfânt”, căci atunci nu ar fi putut să păcătuiască, și niciodată el nu a fost „înaintea Lui în dragoste”. Când Hristos a fost născut, se spune despre El: „... *Sfântul care va fi născut*” (Luca 1.35). Hristos ar trebui să aibă în toate întâietatea; însă cât de înaltă este chemarea noastră, prin Hristos să primim natura Sa! O natură care nu numai este sfântă în caracter, fără pată în umblare, ci în ființa ei este și dragoste – dragoste, care poate răspunde la dragostea lui Dumnezeu. Și credincioșii Vechiului Testament au primit viața nouă prin naștere din nou. Dar ei nu au cunoscut această viață, tot așa precum nu știau despre lucrarea înfăptuită și o iertare

sigură a păcatelor. Ei stăteau sub „trecerea cu vederea a păcatelor făptuite mai înainte, prin îndelunga răbdare a lui Dumnezeu” (Romani 3.25), dar privilegiul binecuvântat al credincioșilor din timpul actual este acela de a ști, că noi am fost aduși „înaintea Lui” într-o astfel de poziție, că pe de o parte noi suntem „sfinți și fără pată” și pe de altă parte stăm înaintea Lui „în dragoste”, pentru ca noi să ne bucurăm în prezența lui Dumnezeu de dragostea Sa și să răspundem cu dragoste și adorare la dragostea Lui (Ioan 4.23).

10.3.1.2 „... rânduie dinaintea pentru înfiere” (Efeseni 1.5)

... ne-a rânduie dinaintea pentru înfiere, pentru Sine, prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale (Efeseni 1.5).

Speranța chemării Sale include în afară de aceasta și rânduirea dinaintea pentru înfiere. Dumnezeu dorește să aibă în cer nu numai slujitori. El are deja o oștire imensă de slujitori în îngerii aleși. Însă Dumnezeu dorește mai mult decât aceasta; *copii*, care se bucură de dragostea Tatălui; însă nu numai copii, ci *fii* maturi, cu care El poate vorbi despre aceste lucruri mărețe. Noi nu putem discuta cu copiii noștri despre lucrurile înalte ale planului lui Dumnezeu; însă fiii noștri maturi și fiicele noastre mature vor înțelege tot mai mult ce pentru noi este așa de important. Și tot așa este aceasta la Dumnezeu. El dorește să aibă deja astăzi fii și fiice, cu care El să poată vorbi despre ce este important pentru inima Lui: speranța chemării Sale. Dumnezeu Se bucură, dacă „mulți fii sunt aduși la glorie” (Evrei 2.10), cu care El poate vorbi despre Fiul dragostei Sale. De aceea noi nu am fost strămutați în Împărăția Fiului dragostei noastre, ci în „Împărăția Fiului dragostei Sale” (Coloseni 1.13). Noi am fost chemați să aparținem domeniului relațiilor intime ale casei Tatălui și să avem „părtășie cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos” (1 Ioan 1.3). A avut Adam această poziție înainte de căderea în păcat sau poporul Israel l-a chemarea sa? Va avea noul Israel în viitor această chemare? Dacă ne gândim la toate acestea – ce înseamnă atunci pentru noi această speranță a chemării Sale?

Desigur și Israel cunoștea înfierea în vechiul legământ (Exod 4.22, 23) și el o va cunoaște și în noul legământ din viitor (Ieremia 31.9). Cu toate acestea înfierea lui Israel are un cu totul alt înțeles decât înfierea pe care o cunoaștem noi astăzi ca credincioși. Înfierea lui Israel are caracter *național*, înfierea noastră are dimpotrivă caracter *individual*. Ea înseamnă două lucruri: în primul rând noi putem cunoaște acum pe Tatăl așa cum Îl cunoaște singurul Său Fiu, și în al doilea rând, Tatăl iubește pe fiecare credincios în parte cu aceeași dragoste cu care iubește pe Fiul dragostei Sale (Ioan 17.23). Prin aceasta înfierea noastră depășește cu mult în dimensiune înfierea lui Israel. În evanghelia după Matei 25.34 Domnul Isus vorbește despre credincioși dintre națiuni, care fiind în viață vor intra în Împărăția de o mie de ani; însă El nu-i numește „binecuvântații Tatălui *vostru*”, „binecuvântații Tatălui *Meu*”. Făgăduința, pe care Domnul ne-a dat-o nouă credincioșilor din timpul de acum – „Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru” (Ioan 20.17) -, nu va fi valabilă pentru acești credincioși.

Cu toate că noi am fost primiți deja acum „în Cel Preaiubit” (Efeseni 1.6) și am fost binecuvântați cu aceste binecuvântări, totuși pe de altă parte mai există o altă speranță. O speranță este ceva pe care îl așteptăm în viitor. Astfel noi vedem deja acum ceva din mărima

chemării Sale, însă noi o vom cunoaște în toată dimensiunea ei abia atunci când vom fi în casa Tatălui la Hristos (Ioan 14.2,3). Atâta timp cât suntem pe pământ avem nevoie de rugăciunea personală și unul pentru altul, ca să ne amintim mereu de această chemare și să trăim corespunzător (compară cu Efeseni 4.1). Este dorința apostolului ca noi să fim permanent conștienți de această chemare și să ne preocupăm mult cu ea. În scrisoarea deschisă adresată bisericii din Efes (Apocalipsa 2.1-7) putem citi cât de sever judecă Domnul, dacă noi ne-am părăsit „dragostea dintâi” – răspunsul nostru la dragostea lui Dumnezeu, care se vede clar în această chemare înaltă.

10.3.2 „... bogăția gloriei moștenirii Lui” (Efeseni 1.18b)

... ca să știți ... ce este **bogăția gloriei moștenirii Lui** în sfinți (Efeseni 1.18b).

Ce este bogăția gloriei moștenirii Lui? În versetul 17 este vorba de Dumnezeu și de *Tatăl gloriei*, aici în versetul 18 de *moștenirea lui Dumnezeu*, pe care El o va lua în posesiune în Hristos. De la cine ar putea Dumnezeu să moștenească ceva? Dumnezeu nu „moștenește” în același fel ca noi oamenii. În versetul nostru este vorba de bogăția gloriei părții *Sale* de moștenire, pe care El dorește să ne-o dăruiască. Așa cum în versetul 17 este vorba de cunoașterea *Lui Însuși* și în versetul 18a de speranța chemării *Sale*, tot așa în versetul 18b este vorba de moștenirea *Sa*. În creștinism ar trebui să stea în centru nu *darurile*, ci *Dătătorul* lor. Partea *Sa* de moștenire ne este într-adevăr dată, dar ea Îi aparține în continuare Lui.⁴

Partea de moștenire, pe care Dumnezeu o ține pregătită pentru noi și despre care este vorba în versetul nostru, o găsim descrisă deja în Efeseni 1.9-12: „... făcându-ne cunoscut taina voii Sale, după buna Sa plăcere pe care Și-a propus-o în Sine Însuși, pentru administrarea împlinirii timpurilor, ca să adune din nou, împreună, toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ; în El, în care am și primit o moștenire, fiind rânduiți dinainte, după planul Celui care lucrează toate după sfatul voii Sale, ca să fim spre lauda gloriei Sale, noi, care am sperat dinainte în Hristos.”

Expresia „a spera dinainte” (vezi versetul 12) este în limba greacă un singur cuvânt (*proelpizō*) și se întâlnește în Scriptură numai în locul acesta. Ea exprimă caracterul deosebit al nădejzii noastre, care are ca urmare și o binecuvântare deosebită. Izraeliții vor primi în Împărăția de o mie de ani binecuvântarea făgăduită. Ei vor fi binecuvântați abia atunci când ei Îl vor vedea în glorie și vor „privi pe Acela, pe care L-au străpuns” (Ioan 19.37; Zaharia 12.10). Toma a vrut să creadă în Hristos abia atunci când Îl va vedea (Ioan 20.25), și de aceea a trebuit să audă de la Domnul, că „ferice (este) de cei care n-au văzut și au crezut” (Ioan 20.29). Unii iudei, cărora le aparținea și Pavel, au crezut în Hristos *înainte* ca El să apară aici pe pământ în glorie. Aceasta este valabil și pentru noi cei dintre națiuni, așa cum spune partea următoare a frazei: „... în care și voi (cei dintre națiuni) ... ați fost pecetluiți” (Efeseni 1.13), căci și pentru noi cei dintre națiuni este valabil: „... pe care, fără să-L vedeți, Îl iubiți” (1 Petru 1.8). În felul acesta acești credincioși iudei și noi cei dintre națiuni, privit în timp, vom fi binecuvântați *înaintea* iudeilor din Împărăția de o mie de ani. Deoarece noi „nu am văzut, și

⁴ Asemănător a fost, când Dumnezeu odinioară a numit țara Canaan „țara Mea” (Levitic 25.23): prin faptul că poporul Său a luat în posesiune țara, și Dumnezeu a luat în posesiune această țară.

totuși am crezut” (Ioan 20.29), vom primi nu numai gloria, ci vom fi „spre lauda gloriei Sale” (Efeseni 1.12); noi nu numai vom primi har, ci vom fi „spre lauda gloriei harului Său” (Efeseni 1.6).

Dar ce înseamnă expresia „bogăția gloriei moștenirii Sale”? Așa cum ne arată clar versetul 9, aici este vorba în mod deosebit de „taina voii Sale”. Această taină se referă la Hristos și Biserica (Adunarea) Sa, căci este vorba de partea de moștenire de care vom avea parte atunci când Hristos va fi Cap peste toate. În mod interesant citim și în Efeseni 5 despre o taină, atunci când Pavel vorbește despre relația dintre soț și soție: „Taina aceasta este mare: eu vorbesc cu privire la Hristos și la Adunare” (Efeseni 5.32). Prin aceasta este vorba de partea *personală* a relației dintre Hristos și Adunarea Sa, care este numai pentru El și pentru Adunarea Sa. Însă Efeseni 1.9-12 vorbește despre partea *orientată spre în afară* a tainei: că la împlinirea timpului Domnul Isus va domni ca și Cap peste universul întreg (Efeseni 1.10). Era o taină în Vechiul Testament, faptul că Hristos va domni cândva ca și Cap peste tot pământul? Nu, aceasta nu era o taină, căci era deja cunoscută (vezi Psalmul 8.5-10).

Este însă o taină, care nu se găsea în prorociile din Vechiul Testament: faptul că Hristos ca și Cap, *unit cu Biserica Sa*, va domni peste *toate* (Efeseni 1.21). De asemenea și faptul că Domnul Isus va domni nu numai pe *pământ*, ci că El va fi și Cap peste „ce este în *ceruri*” (Efeseni 1.10), aceasta nu se putea citi în Vechiul Testament. Dumnezeu Și-a propus pentru administrarea împlinirii timpurilor ca în Hristos, ca și Cap, „să adune toate împreună, cele din *ceruri* și cele de pe *pământ*” (Efeseni 1.10). Acest „toate” include un aspect *ceresc* și unul *pământesc*. Dumnezeu nu putea să dăruiască mai puțin Domnului Isus; să Îi supună Lui toate, acesta era un semn al prețuirii din partea lui Dumnezeu, deoarece Domnul Isus S-a dat de bună voie ca Miel de jertfă și a glorificat pe Dumnezeu în chip desăvârșit: „Pentru aceasta Mă iubește Tatăl, pentru că Eu Îmi dau viața” (Ioan 10.17). Domnul Isus a oferit un prilej nou lui Dumnezeu și Tatăl Său, ca să-L iubească și să-L răsplătească din belșug. Acest gând îl găsim descris în mod deosebit în evanghelia după Ioan, capitolul 17.

Chiar dacă noi *vedem* că astăzi încă nu „toate sunt supuse sub picioarele” Domnului Isus (Evrei 2.8), totuși principial toate lucrurile din cer și de pe pământ au fost puse deja sub picioarele Lui. Dar la „împlinirea timpurilor” toate epocile își vor avea împlinirea (Efeseni 1.10), aceasta înseamnă, toate timpurile și toate veacurile vor fi adunate împreună în veacurile viitoare ale Împărăției de o mie de ani și vor ajunge la ținta dorită de Dumnezeu:

- Timpul *domniei*, care a început cu Noe, va ajunge la plinătate în domnia binecuvântată a Fiului Omului, când dreptatea va fi instaurată pe pământ.
- Dumnezeu va relua lucrarea *cu Israel*, care a fost întreruptă pentru un timp, și va duce poporul la plinătatea făgăduită.
- Timpul *preoților* își va găsi împlinirea în slujirea adevăratului Melhisedec (Evrei 7; Zaharia 6.13).

- Timpul *împăraților* va obține înflorirea măreață în adevăratul David (Ezechiel 37.24).
- În final se va împli și perioada de timp *cu Adunarea Sa*, aceasta înseamnă, Adunarea Sa va primi moștenirea care i-a fost făgăduită în Hristos.

În această „lume viitoare” (Evrei 2.5) toate lucrurile vor fi supuse definitiv sub picioarele Domnului Isus ca Fiul al Omului, așa cum a fost prorocit deja în Psalmul 8.6: „L-ai făcut să stăpânească peste lucrările mâinilor Tale; ai pus *toate* sub picioarele Lui.” Fiul Omului va domni peste *toate*. Însă un lucru nu a putut Psalmul 8 să ne reveleze: acesta îl găsim în Efeseni 1.11 în cuvintele: „în El, în care *am și primit o moștenire*”.

Domnul Isus este „Moștenitorul tuturor lucrurilor” (Evrei 1.2). Dar apostolul Pavel spune că *și noi* am fost făcuți moștenitori. În epistola către Romani 8.17 vorbește chiar despre „moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos”. Aceasta este tocmai taina „ascunsă din veacuri” (Efeseni 3.9). Totdeauna când Duhul lui Dumnezeu descrie pe Domnul Isus în Vechiul Testament ca Împăratul minunat (de exemplu în Psalmul 45), noi ne putem gândi la faptul, că odată noi vom avea parte împreună cu El de această glorie. Unii credincioși aplică profețiile din Vechiul Testament la Adunare și nu la Israel. Alții regretă că făgăduințele pentru Adunare nu se găsesc absolut deloc în cărțile profetice. Însă la toate locurile care descriu domnia și gloria Domnului în Împărăția de o mie de ani, avem dreptul să ne gândim că noi vom avea parte împreună cu El de acestea. Desigur Domnul Isus va avea totdeauna „întâietatea în toate” (Coloseni 1.18).

Probabil acum putem înțelege ceva mai bine ce înseamnă când apostolul Pavel vorbește despre „bogația gloriei *moștenirii Sale*”. „Taina voii Sale (a lui Dumnezeu)” (Efeseni 1.9) era nu numai să adune împreună toate sub un Cap, ci ca acest Cap să fie unit în această domnie *cu trupul Său*, cu mulțimea nenumărabilă de mădulare ale trupului Său. Noi trebuie să avem parte împreună cu El de moștenirea Fiului Omului. Ce privilegiu și ce bogăție a moștenirii Sale! Dar nu am văzut noi nu numai *privilegiul*, ci și pe *Dumnezeu Însuși*, care ne-a dăruit toate? Tocmai pentru aceasta se roagă Pavel în rugăciunea lui: noi trebuie să privim nu la *dar*, ci la *Cel care dăruiește*. El se roagă pentru dăruirea „duhului de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea *Lui Însuși*” (Efeseni 1.17).

Este obligat Dumnezeu în vreun fel, ca să ne dăruiască în chip așa de bogat? Nu! Era exclusiv „*buna plăcere a voii Sale*” (Efeseni 1.5), a harului pur din inima Sa. Dacă Dumnezeu ne-ar fi dăruit „numai” mântuirea și salvarea și iertarea păcatelor, aceasta ar fi fost un motiv destul de suficient să-L adorăm veșnic mulțumitori pentru aceasta. Însă Dumnezeu după buna plăcere a voii Sale ne-a dăruit nespus mai mult. Mântuirea noastră și iertarea păcatelor sunt desigur premisa pentru ca noi să putem lua în posesiune toate celelalte binecuvântări din locurile cerești. Pe de altă parte în vestirea Evangheliei noi niciodată nu ar trebui să ne dăm mulțumiți când cineva prin pocăință și iertarea păcatelor a devenit un copil al lui Dumnezeu. Ar trebui, ca și Pavel, să nu ne odihnim până când omul acesta poate fi prezentat „desăvârșit în Hristos” (Coloseni 1.28), aceasta înseamnă, până când cineva nu a devenit un creștin „matur”, care a înțeles poziția lui de creștin și trăiește corespunzător acesteia, ca să aducă rod pentru Dumnezeu și să fie un „adorator în duh și adevăr” pentru Tatăl (Ioan 4.23).

10.3.3 „... nemărginita mărime a puterii Lui” (Efeseni 1.19,20)

... ca să știți ... **19** ce este *nemărginita mărime a puterii Lui* față de noi, care credem, după lucrarea puterii tăriei Lui, **20** care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morți, și L-a așezat la dreapta Sa, în locurile cerești (Efeseni 1.19,20).

În ce constă deci nemărginita mărime a puterii Lui? Puterea lui Dumnezeu se vede în învierea Domnului Isus dintre morți. Dumnezeu este Izvorul oricărei vieți, și El a dovedit aceasta prin aceea că El L-a înviat pe Hristos dintre morți. În Biblie citim despre diferite învieri ale morților, însă toți acești oameni au trebuit să moară iarăși. Dar în învierea lui Isus Hristos era activă o putere, care a dat nu numai viață veșnică, care nu mai duce la moarte, ci care era suficient de mare și puternică ca să ridice la cea mai mare înălțime. Dumnezeu a dovedit deja puterea Sa atunci când a creat universul. El a arătat-o și în istoria poporului lui Dumnezeu, de exemplu în eliberarea din Egipt sau prin salvarea prin traversarea Mării Roșii, ca să elibereze un popor înrobitor de vrăjmașii lui. Dar în învierea lui Hristos și în înălțarea Lui era la lucru o putere *nemărginit de mare*, ca să nimicească și pe ultimul dușman, moartea. Ce mari și puternice sunt forțele invizibile ale naturii, care lucrează atât în universul infinit cât și în cele mai mici ființe vii dintr-o simplă groapă cu apă. Cu toate acestea, această glorie a creației este infinit de mult depășită de gloria Tatălui în învierea Fiului Său. Viață din moarte este mult, însă înălțarea din „părțile mai de jos ale pământului” (Efeseni 4.9) pe cel mai înalt loc, mai presus de orice stăpânire și autoritate – este mult mai mult! Este „nemărginita mărime a puterii Lui”!

Cum este posibil, că noi – așa cum tocmai am văzut – am fost făcuți moștenitori împreună cu Hristos și chiar demni să avem parte împreună cu Domnul Isus de tot ce este în cer și pe pământ? Pavel explică în felul următor: pentru ca noi să putem fi chemați la o așa înălțime, trebuie ca mai înainte în noi credincioșii să fi lucrat o putere *nemărginit de mare*. Abia după aceea pot oameni ca noi, care „eram morți în greșeli și păcate” (Efeseni 2.1), să avem parte de astfel de binecuvântări: noi suntem ridicați de la o stare umilă la o înălțime minunată, de nedescris; da, noi suntem „sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste” (Efeseni 1.4) și ca fii și fiice suntem bineveniți în casa Tatălui; mai mult chiar, noi vom împărți totul cu Fiul dragostei Lui!

Ce putere mare este la lucru, care face posibil aceasta? Pavel ne arată această putere și spune întrucâtva: dacă tu vrei să înțelegi cu adevărat ce s-a petrecut aici, atunci trebuie să te uiți la Domnul Isus Însuși. – Aceeași forță, tărie și putere, care a readus la viață pe Domnul Isus dintre morți, au fost la lucru atunci când ne-au fost dăruite aceste privilegii înalte și bogății mari. Cu mintea putem înțelege că Domnul Isus după lucrarea înfăptuită a primit totul în cer de la Dumnezeu; dar că El ca *Om* nu vrea să aibă aceste bogății numai pentru Sine, ci că dorește să le împartă cu noi, nu se poate înțelege cu mintea. Ca *Fiu al lui Dumnezeu* din veșnicie El era în posesia tuturor acestor binecuvântări, dar după lucrarea terminată Domnul Isus putea să ia în posesie aceste binecuvântări și ca *Om*. Dacă Domnul Isus a mers în moarte, atunci El a mers în moarte *pentru noi*. Noi era morți în „greșeli și păcate” (Efeseni 2.5), dar El a coborât în moarte atunci când la cruce El a fost făcut păcat. Dar unde este Hristos acum? Dumnezeu a venit la El jos, care din cauza vinei noastre a mers în locurile cele mai de jos și a

fost călcat sub picioarele oamenilor – ca să-L înalțe pe locul cel mai înalt *mai presus* de toate stăpânirile și autoritățile și a supus *toate* sub picioarele Lui. El a fost înviat prin puterea lui Dumnezeu și înălțat la dreapta lui Dumnezeu.

Dacă ne gândim la Hristos în moartea Sa, avem voie să știm că noi am fost acolo împreună cu El, căci noi „am murit împreună cu Hristos” (Romani 6.8). Dacă ne gândim la Hristos ca la Acela care acum este în cer, atunci trebuie să privim la Hristos în glorie și avem voie să știm că noi suntem cu El acolo: „... pe când eram morți în greșeli ne-a *adus la viață împreună cu Hristos* – prin har sunteți mântuiți -, și ne-a *înviat împreună* și ne-a *așezat împreună* în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătate față de noi, în Hristos Isus” (Efeseni 2.5-7). Aceeași putere, care a înviat pe Hristos dintre morți, a lucrat și în noi cei care credem. Așa de mare era puterea lui Dumnezeu, că ea poate acum să scoată din moarte nenumărate mulțimi de oameni și îi poate înălța pe același loc *în Hristos*.

Din rugăciunea lui Pavel putem trage următoarele învățături pentru noi: cât de minunată este *chemarea* lui Dumnezeu, cât de bogată și minunată este *moștenirea* și cât de mare este *puterea lui Dumnezeu*, care m-a înălțat în această poziție! Numai când privesc la Domnul Isus, pot înțelege cu inima aceste binecuvântări. El era în moarte și eu eram în moarte. Eu eram mort în greșeli și păcate, însă Domnul Isus a coborât și pentru mine în moarte și a murit pentru greșelile și păcatele mele. A înviat Dumnezeu pe Domnul Isus? Atunci El m-a înviat și pe mine. A adus Dumnezeu pe Domnul Isus la viață? Atunci El m-a adus și pe mine la viață. Este aceasta totul? Nu! L-a așezat Dumnezeu la dreapta Sa în locurile cerești? Atunci și eu sunt strămutat în Hristos în locurile cerești.

Desigur noi nu posedăm toate acestea în același fel ca Hristos, dar noi avem toate acestea *în El*, „pentru ca El să aibă întâietate în toate” (Coloseni 1.18). Vrem noi să vedem în ce poziție ne-a adus Dumnezeu și cum gândește Dumnezeu despre această poziție? Atunci noi trebuie să privim la Domnul Isus. Îl vedem noi acolo la dreapta lui Dumnezeu? *Aceasta* este poziția noastră în El – așa de mult ne-a înălțat Dumnezeu; nu pe baza a ceva care ar fi în noi, ci pe baza harului nespus de mare al planului lui Dumnezeu.

Dacă ne gândim la aceasta, putem înțelege tot mai bine de ce Pavel vorbește așa de des în superlative. După cum se știe ne vine deseori foarte greu să ne ridicăm la această înălțime a planului lui Dumnezeu sau mai bine zis, să ne lăsăm duși prin Duhul acolo și să pătrundem „adâncimile lui Dumnezeu” (Iov 11.7). Dar când Duhul lui Dumnezeu ne-a introdus în aceste lucruri, atunci învățăm să cunoaștem ceva din ceea ce vrea Pavel să spună atunci când vorbește despre „bogățiile harului Său” (Efeseni 2.7).

10.3.4 Hristos și Adunarea Sa (Efeseni 1.21-23)

21 mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume care este numit, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor; 22 și a supus toate sub picioarele Lui și ca și Cap peste toate L-a dat Adunării, 23 care este Trupul Său, plinătatea Celui care umple totul în toți (Efeseni 1.21-23).

În versetele anterioare apostolul ne-a prezentat binecuvântările *personale*. În versetele 21-23 ne sunt prezentate înainte de toate lucrurile binecuvântările *comune*, pe care El ni le-a dat nouă ca Adunare.

Mărima nespuse de mare a puterii lui Dumnezeu o vedem în aceea că Hristos a fost înălțat la cer ca primul Om. Dumnezeu avea mărima și puterea pentru a așeza pe Hristos la dreapta Sa. Acum El este „mai presus de orice stăpânire și autoritate și putere și domnie și de orice nume” (versetul 21). Ce înălțime! În această *înălțime* se poate fi logic numai din cauză că Dumnezeu a *supus* toate sub picioarele Lui. Ca și Cap peste toate, Domnul Isus a fost dat Adunării, însă ceea ce este uimitor, este faptul că într-adevăr toate au fost supuse sub picioarele Lui, însă Adunarea, Trupul Său, este exclusă de la această supunere. Ea este văzută ca „plinătatea Celui care umple totul în toți” (versetul 23); drept urmare Hristos fără Trupul Său este incomplet. Desigur Domnul Isus *ca Persoană divină* este desăvârșit și nu are nevoie de nimic, dar *ca Om* Hristos este văzut una cu Adunarea Sa. În toată veșnicia Omul Hristos Isus va fi văzut numai în legătură cu Trupul Său – cu Adunarea (Efeseni 3.21).

Adam era incomplet fără Eva; *omul* era complet abia atunci când Eva a rezultat din coasta lui. Tot așa și Omul Hristos este complet numai în legătură cu mireasa Sa – Adunarea -, și așa cum Eva a rezultat din Adam, tot așa Adunarea a rezultat din Hristos, după ce Hristos ca „bobul de grâu” a fost pus în pământ și a adus mult rod (Ioan 12.24). Să ne amintim de Efeseni 5.31: „De aceea va lăsa omul pe tată și pe mamă și se va lipi de soția sa, și cei doi vor fi *un singur trup*. Taina aceasta este mare: eu dar vorbesc cu privire la Hristos și la Adunare.” Așa cum soțul și soția sunt *un singur trup*, tot așa Hristos și Adunarea Sa sunt legați în modul cel mai intim – El ca și Cap, Adunarea ca trup. Dumnezeu a prevăzut așa în planul Său, nu numai ca un singur Cap să fie pus peste toate, ci să fie un Cap *cu trupul Său*, care stă peste toate. Hristos ca și Cap este *cu trupul Său* un Om întreg; El este, spus cu reverență, complet cu Adunarea Sa. Acum înțelegem mai bine când apostolul Pavel vorbește despre „taina voii Sale” (Efeseni 1.9). Nu era nici o taină, că Mesia în Împărăția de o mie de ani va prelua domnia și că toate vor fi supuse picioarelor Lui; dar că Hristos în timpul actual și până în veșnicie va avea Adunarea alături de El, aceasta era o taină care a fost revelată abia prin apostolul Pavel.

Domnul Isus este Capul trupului, noi suntem mădulare. Literalmente trupurile noastre sunt încă pe pământ, dar privit din punct de vedere spiritual noi avem voie să ocupăm deja astăzi în Hristos acest loc alături de El (Efeseni 2.6). Noi suntem cetățeni ai cerului și nu avem nici un drept de cetățenie aici pe pământ (Filipeni 3.20; Efeseni 2.19; 1 Petru 2.11). Împărăția Domnului nostru, ai cărei cetățeni suntem noi, „nu este din lumea aceasta” (Ioan 18.36), deoarece Hristos nu este aici. Hristos este în cer, și acolo, unde este Capul, este și locul trupului.

Despre care izraelit din Vechiul Testament s-ar fi putut spune că el ar fi unit cu Hristos în cer? Nici măcar despre Moise sau David! Așteptarea izraeliților era îndreptată spre faptul că Împăratul va locui *în mijlocul lor*, și nu că ei ar fi uniți cu Împăratul într-un mod așa de intim *în cer*.

Versetele studiate aici din epistola către Efeseni ne arată că Dumnezeu în timpuri diferite merge cu oamenii căi diferite. Ar avea urmări grave dacă am confunda aceste lucruri înalte. Dacă nu ținem seama de diferențele dintre Israel și Adunare, atunci trebuie să ne întrebăm: Ce ar însemna că „toate au fost supuse sub picioarele Lui”, dacă (1) începând de la Adam ar fi numai *un singur* popor al lui Dumnezeu, aceasta înseamnă, Adunarea ar exista deja din timpul lui Adam, așa cum gândesc unii creștini, și dacă (2) toți credincioșii din toate timpurile ar sta în aceeași relație față de Dumnezeu și față de Domnul Isus? Peste cine ar trebui să domnească aceia care au fost făcuți una cu Hristos pe acest loc sublim? Dacă toți ar sta în aceeași relație față de Dumnezeu, nu ar fi nici o grupă de credincioși, peste care ar putea domni o altă grupă cu Hristos.

10.4 Lucrarea lui Dumnezeu spre realizarea planului Său (Efeseni 2)

10.4.1 Lucrarea lui Dumnezeu în noi (Efeseni 2.1-10)

... 1 și voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre 2 în care ați umblat odinioară, potrivit veacului lumii acesteia, după căpetenia autorității văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării; 3 printre care și noi toți trăiam odinioară în poftele cărnii noastre, făcând voia cărnii și a gândurilor și eram, din fire, copii ai mâniei, ca și ceilalți. 4 Dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit 5 (fiind și noi morți în greșeli), ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți) 6 și ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în cele cerești, în Hristos Isus, 7 ca să arate în veacurile viitoare nemărginitele bogății ale harului Său, în bunătate față de noi, în Hristos Isus. 8 Pentru că prin har sunteți mântuiți, prin credință; și aceasta nu de la voi; este darul lui Dumnezeu: 9 nu din fapte, ca să nu se laude nimeni. 10 Pentru că suntem lucrarea Sa, creați în Hristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele. (Efeseni 2.1-10)

Apostolul Pavel amintește în primele cinci versete de originea noastră, care stă în opoziție cu poziția noastră actuală (Efeseni 2.15 și versetele următoare). Este ca și cum apostolul ar spune: voi erați morți în păcate și greșeli, voi umblați călăuziți de căpetenia autorității văzduhului, voi toți erați copii ai mâniei. Și ce a făcut Hristos din voi? Dumnezeu a aplicat la voi aceeași putere, cu care El a înviat pe Hristos dintre morți; căci și voi erați morți. – Apostolul Pavel folosește această paralelă nu numai ca să arate clar credincioșilor din Efes și nouă realități, ci ca să încălzească inimile pentru această „nemărginită bogăție a harului Său în bunătate” (versetul 7). El nu numai scoate în evidență realitatea mântuirii – „... prin har sunteți mântuiți” (versetul 8) -, ci în mod deosebit felul *cum* noi ar trebui să venim în cer. În afară de aceasta el pune în mod deosebit înaintea ochilor noștri locul pe care noi îl vom ocupa și pe care noi îl ocupăm deja acum în sens spiritual. În Hristos ar trebui nu numai să lucreze în noi aceeași putere a învierii, ci de asemenea noi ar trebui să fim ridicați la înălțimea pe care Hristos o are deja. Dumnezeu nu numai ne-a înviat împreună cu Hristos, ci totodată El ne-a așezat *împreună* în locurile cerești (versetul 6).

Dacă ne gândim la starea noastră de odinioară de morți, putem numai să laudăm harul lui Dumnezeu, că El ne-a scos afară din moarte. Mântuirea noastră o datorăm exclusiv mărimii și puterii lui Dumnezeu. Niciunul din eforturile noastre, oricât ar fi ele de mari, nu ne pot asigura acest loc în Hristos. Este exclusiv darul lui Dumnezeu, la care noi avem acces prin

credință. Am mulțumit noi vreodată lui Dumnezeu pentru acest har? Dumnezeu caută din aceia care „adoră în duh și adevăr” (Ioan 4.23,24), deoarece ei au gustat ceva din harul mare și nu pot face altceva decât să aducă lui Dumnezeu „jertfe de laudă” (Evrei 13.15).

10.4.2 Lucrarea lui Dumnezeu cu noi (Efeseni 2.11-15)

11 De aceea, amintiți-vă că voi, odinioară națiuni în carne, care erați numiți necircumcizie de către cei numiți circumcizie, făcută de mână în carne, 12 erați fără Hristos în timpul acela, înstrăinați de cetățenia lui Israel și străini de legămintele promisiunii, neavând speranță și fără Dumnezeu în lume. 13 Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați departe, v-ați apropiat prin sângele lui Hristos. 14 Pentru că El este pacea noastră, care din cei doi a făcut unul și a surpat zidul din mijloc al îngrădirii, 15 după ce a desființat în carnea Sa vrăjmășia, legea poruncilor cuprinsă în rânduieli, pentru ca pe cei doi să-i creeze în Sine într-un singur om nou, făcând pace; (Efeseni 2.11-15).

Așa cum a făcut deja în aliniatul anterior, apostolul se referă încă o dată la originea noastră, la înstrăinarea noastră totală de Dumnezeu (versetele 11-13). Ne amintim de versetul 8: „... prin har sunteți mântuiți”. Ne gândim la Rut, moabita, care nu avea drept de cetățenie în Israel, era fără Dumnezeu în lume și care totuși a găsit har în ochii lui Boas. Noi putem face ca Rut, când a căzut cu fața la pământ și s-a plecat și a zis: „Cum am căpătat eu favoare în ochii tăi, să te uiți la mine, la mine, o străină” (Rut 2.10). Rut a fost realmente primită în poporul lui Dumnezeu și a primit drept de cetățenie în Israel. Prin harul lui Dumnezeu ea a fost inclusă în genealogia lui Isus; pe linia ei a venit Mesia.

Deci noi am putea gândi, că înstrăinarea de dreptul de cetățenie în Israel ar fi anulată și noi, ca Rut odinioară, am avea parte de legămintele, speranțele și făgăduințele *lui Israel*. Căci în fond noi numim pe Avraam tatăl nostru, căci el este tatăl tuturor credincioșilor (compară cu Romani 4.16,17; Galateni 3.7). Însă următoarele versete din Efeseni 2 nu ne învață că legămintele, speranțele și făgăduințele lui Israel ar fi trecut asupra noastră. Mult mai mult, ele înseamnă că Domnul Isus, prin cruce, din cei doi – credincioșii din Israel și cei dintre națiunii – „a făcut *unul*” (versetul 14), și anume pe o bază *cu totul nouă*. Rămâne valabil – și de aceasta trebuie să ținem seama -, că legămintele și făgăduințele aparțin izraeliților după carne. Aceasta este confirmat categoric în Romani 9.4. Nu națiunile primesc acum un drept de cetățenie în Israel, ci iudeii deveniți credincioși și păgânii deveniți credincioși primesc ambii un drept de cetățenie total *nou*: cetățenia cerului (Filipeni 3.20). Și Efeseni 2.19-22 sprijină acest gând: „Așadar nu mai sunteți străini și locuitori temporari, ...” Aici nu se spune în continuare: „... ci sunteți concetățeni *ai lui Israel*”, ci: „sunteți *împreună-cetățeni cu sfinții și ai casei lui Dumnezeu*, fiind zidiți pe temelia apostolilor și profeților ... în Domnul, în care și voi sunteți zidiți împreună, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duh”.

Dacă înțelegem această argumentare a apostolului, atunci nu putem interpreta Efeseni 3.6, ca și cum noi am moșteni împreună cu iudeii făgăduințele *lor* sau ca și cum noi am fi făcuți una cu Israel, sau ca și cum toate celelalte făgăduințe ale lui Israel s-ar împlini acum în Adunare. Versetul 15 confirmă că noi stăm pe o bază cu totul nouă: Domnul Isus a creat un om *nou* și pe aceia, care odinioară erau dușmani, „făcând pace”, i-a adus împreună într-un *trup*. Un

iudeu devenit credincios și un credincios dintre națiuni au fost amândoi adăugați *omului nou* și *trupului nou*. În acest trup – și aceasta este particularitatea – a fost anulată orice diferență între un iudeu și un păgân: „Nu este nici iudeu, nici grec ...; pentru că toți sunteți *una* în Hristos Isus” (Galateni 3.28).

Acest „a fi una” este exprimat prin aceea că „zidul din mijloc al îngrădirii” a fost surpat (versetul 14). Afirmatia, că pe baza acestui fapt păgânii ar avea parte de făgăduințele și legămintele iudaice, ar însemna să lărgești puțin zidul de mijloc al îngrădirii, așa fel că această îngrădire cuprinde acum în aceeași măsură pe iudei și pe păgâni. Însă aceasta este la fel de imposibil, ca și cum ai pune pe credinciosul iudeu pe treapta de jos a națiunilor. Nu, prin surparea zidului din mijloc a fost înlăturată vrăjmășia pentru iudeul credincios și credinciosul dintre națiuni, care exista în mod natural între iudei și națiuni. Dumnezeu nu a vrut această vrăjmășie. El a pus pe poporul Său ales să fie „lumină a națiunilor” (Isaia 49.6), însă poporul a eșuat în împlinirea acestei misiuni. Prin surparea zidului din mijloc nici israelitul nu este degradat pe treapta națiunilor și nici credinciosul dintre națiuni nu este ridicat la poziția unui iudeu. Amândoi trebuie să ocupe o poziție cu totul nouă înaintea lui Dumnezeu. Această poziție ne este făcută clar cunoscută prin *omul nou* și *trupul nou* și *temelia nouă* a apostolilor și prorocilor.

Nici în Împărăția de o mie de ani nu va mai fi acest zid din mijloc al îngrădirii, căci atunci națiunile vor fi binecuvântate prin Israel, și Legea le va aduce numai binecuvântare (Isaia 2.2-4; Mica 4.1-3). Dacă atunci vor fi diferențe între Israel și națiuni, aceasta nu înseamnă că zidul din mijloc, vrăjmășia, va fi din nou construită, ci înseamnă că poporul Israel va ocupa o poziție de întâietate. Legea nu va provoca atunci despărțiri. De altfel astăzi este valabil numai pentru *credincioșii* dintre iudei și dintre națiuni, că zidul din mijloc al îngrădirii este surpat și prin aceasta a fost anulată vrăjmășia. Vrăjmășia între Israel și națiuni ca popoare naturale nu a fost înlăturată, așa cum ne dovedește o privire scurtă în istorie și în ziar.

10.4.3 Lucrarea lui Dumnezeu pe o bază nouă (Efeseni 2.16-22)

... **16** și ca să-i împace pe amândoi cu Dumnezeu, într-un singur trup, prin cruce, după ce, prin ea, a omorât vrăjmășia. **17** Și, venind, a vestit Evanghelia: pace vouă celor de departe și pace celor de aproape. **18** Pentru că, prin El, avem și unii și alții intrare la Tatăl, într-un singur Duh. (Efeseni 2.16-18)

Următoarele realități continuă să existe: (1) mântuirea este din iudei, (2) primele adunări erau constituite preponderent din iudei, și (3) Noul Testament a fost scris în principal de iudei și dat mai departe la națiuni. Dar un credincios iudeu și un credincios păgân se întâlnesc acum nu în iudaism, așa cum a fost întrucâtva în cazul lui Rut, care a fost primită în Israel, ci ei se întâlnesc pe o bază absolut nouă: pe baza *unui singur* trup. Prin Duhul Sfânt oricine crede în lucrarea făcută de Domnul Isus este introdus în trup (Efeseni 1.13; 1 Corinteni 12.13) și primește intrare liberă la Tatăl (versetul 18). Prin aceasta devine clară poziția nouă, pe care un credincios iudeu și un credincios păgân o ocupă într-un singur trup.

În iudaism nu era intrare liberă la Tatăl. Dumnezeu era în Locul Preasfânt, despărțit de popor; El locuia în întuneric și se putea ajunge la El numai prin mijlocirea unui preot. Dar prin sângele Domnului Isus atât cei de departe, păgânii, cât și aceia, care aveau cel puțin o

oarecare apropiere de Dumnezeu, iudeii, au primit intrare liberă la Dumnezeu, și pe lângă aceasta într-o relație cu totul deosebită: și anume, ei au voie acum ca și copiii să vină cu deplină încredere la El ca la Tată, și ca fii, conștienți fiind că ei sunt o bucurie pentru Dumnezeu și posedă încrederea Lui. Chiar și numai faptul acesta ne arată că aici este vorba de revelarea unei chestiuni absolut noi și nu de faptul că națiunile au acum parte de ceva, care mai înainte stătea numai la dispoziția poporului Israel. Unde în Vechiul Testament a fost promis izraeliților a astfel de apropiere de Dumnezeu *Tatăl* sau făgăduită pentru viitor? Poziția nouă și baza pentru aceasta sunt confirmate prin versetele următoare:

19 Așadar nu mai sunteți străini și locuitori temporari, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții și ai casei lui Dumnezeu, 20 fiind zidiți pe temelia apostolilor și a profeților, piatra de unghi fiind Isus Hristos Însuși, 21 în care toată zidirea, îmbinată împreună, crește spre a fi un templu sfânt în Domnul, 22 în care și voi sunteți zidiți împreună, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duh. (Efeseni 2.19-22)

În mod deosebit versetul 20 confirmă cele spuse mai înainte. Noi nu am devenit *concetățeni ai poporului Israel*, ci noi am fost făcuți *ai casei lui Dumnezeu*, „zidiți pe temelia apostolilor și profeților”. Deci temelia nu sunt martorii credinței din Vechiul Testament, cum ar fi Avraam, Isaac, Iacov sau profeții Vechiului Testament, ci Domnul Isus ca piatră de unghi construiește casa Sa pe o temelie cu totul *nouă*. Dacă Adunarea ar fi existat deja la crearea lumii, atunci nu ar fi fost aici nevoie să se vorbească despre o *temelie nouă*, ci despre faptul că la casa lui Dumnezeu „s-ar fi construit mai departe”.

Expresia „*împreună-cetățeni cu sfinții și ai casei lui Dumnezeu*” nu înseamnă că credincioșii dintre națiuni au fost primiți *în casa* în care iudeii demult erau deja acasă. Prepoziția „cu” (în greacă: *syn*) are înțelesul de „împreună”, și așa vrea apostolul să se înțeleagă acest „împreună-cetățeni”. Prepoziția „cu” conduce ușor la gândul că alții au fost primiți acum într-o cetățenie care exista deja (compară cu Efeseni 3.6). Nici din context și nici din înțelesul cuvântului în limba greacă din acest loc din Biblie nu se poate deduce că apostolul ar fi avut gândul acesta. Nu, credincioșii mesianici iudei și credincioșii dintre națiuni au devenit *împreună, în comun, cetățeni ai casei lui Dumnezeu în Duhul*. Ei au primit *împreună, în comun*, un drept de cetățenie *nou*. Totul din acest capitol și din capitolele următoare din epistola către Efeseni arată spre ceva cu totul nou, pe care apostolul îl prezintă credincioșilor din Efes.

Unii creștini cu alte păreri referitoare la escatologie⁵ doresc cu plăcere ca prin „apostoli și profeți” (versetul 20) să se facă referire la profeții Vechiului Testament, deoarece după părerea lor Adunarea nou-testamentală ar fi continuarea lui Israel sau cel puțin Israelul „matur”. Însă în locul acesta Pavel nu se referă la profeții Vechiului Testament. Pe de o parte ordinea exprimării noțiunilor în locul acesta este semnificativă, căci pe primul loc sunt numiți apostolii. Pe de altă parte din context rezultă că baza *nouă* are a face cu crearea omului *nou* și a trupului *nou*. Acest un singur trup există clar abia de la ziua de Rusalii (1 Corinteni 12.13) și anume în nici un fel ca parte componentă a profețiilor Vechiului Testament. Aceasta devine foarte clar din Efeseni 3.5, unde apostolul spune categoric, că taina „în alte generații n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor” și abia „*acum* a fost descoperită sfinților Săi apostoli și profeți” în puterea Duhului lui Dumnezeu (compară cu Coloseni 1.26). Această taină nu era

⁵ Învățătura despre lucrurile din urmă.

ascunsă în profeții sau în scrierile Vechiului Testament, ci „în Dumnezeu” (Efeseni 3.9). Drept urmare poate fi vorba numai de profeții⁶ Noului Testament, care erau în număr mare la timpul de început al creștinismului, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu nu era încă complet.⁷

Zidurile în Ierusalimul sfânt – acesta este Adunarea în caracterul ei în timpul Împărăției păcii – au „douăsprezece temelii”, care poartă „numele celor doisprezece apostoli” (Apocalipsa 21.14).⁸ Dimpotrivă, porțile, care poartă numele celor douăsprezece seminții ale lui Israel, sunt categoric diferențiate. În § 22.25 ne vom ocupa în detaliu cu faptul că Adunarea lui Dumnezeu este o chestiune cu totul nouă în căile lui Dumnezeu cu oamenii. În nici un caz profeții Vechiului Testament nu trebuie confundați cu profeții Noului Testament.

10.4.4 Deducțiile false pot fi evitate

Mesajul că toate diferențele dintre iudeii credincioși și păgânii credincioși au fost anulate, nu era o știre ușor de acceptat. Căci un iudeu se simțea în natura lui mult mai presus de cineva dintre națiuni. Pe faptul acesta se baza vrăjmășia între națiuni și poporul Israel. Dar deoarece acum vrăjmășia (între iudeii credincioși și credincioșii dintre națiuni) era anulată și zidul de mijloc al îngrădirii era surpat, putea fi de nesuportat de un izraelit, dar faptul că el a fost pus pe același loc cu cei dintre națiuni era ceva pe care cu greu îl putea primi.

Chiar și Petru a trebuit să învețe aceasta printr-o viziune (Faptele Apostolilor 10.14,28) și apoi a recunoscut, că Dumnezeu „întâi ... a căutat să ia dintre națiuni un popor pentru Numele Său”, și apoi „după acestea Mă voi întoarce și voi zidi din nou cortul căzut al lui David ... pentru ca rămășița de oameni să-L caute pe Domnul” (Faptele Apostolilor 15.14-17). Potrivit făgăduințelor din Vechiul Testament toate trebuiau să se desfășoare în sens invers: mai întâi poporul Israel se va întoarce la Domnul, și după aceea națiunile vor fi binecuvântate prin Israel – totdeauna pe fundalul că Israel potrivit făgăduinței va trebui să ocupe o poziție de frunte înaintea națiunilor, chiar dacă în pace și bună înțelegere. Această făgăduință o va împlini Dumnezeu în Împărăția de o mie de ani; însă o poziție privilegiată a lui Israel în Adunare nu există. Din acest motiv Israelul Vechiului Testament nu poate fi așezat pe aceeași treaptă cu Adunarea Noului Testament sau ca Adunarea să fie privită ca Israelul „maturizat” sau „adevărat”. Dacă Israel ar fi trecut cu adevărat în Adunare, atunci toate făgăduințele lui Dumnezeu date poporului Său ar fi zadarnice. Dar este imposibil ca făgăduința referitoare la

⁶ Ca exemple de profeți, care în același timp nu erau apostoli, sunt numiți Iuda, Marcu și Luca. Pavel era atât profet cât și apostol (vezi § 10.5.2).

⁷ Pavel scrie în 1 Corinteni 12 despre darul de har al profeției.

⁸ G. V. Wigram scrie: „Numele lui Pavel nu se află pe temelilele cetății sfinte, Ierusalim, care coboară din cer (Apocalipsa 21.14). Dar când Fiul lui Dumnezeu ia pe Pavel de mână și Pavel, rezemat de Domnul, intră în glorie, Domnul îi va spune: ‚Pavel, mergi în spatele acestui stâlp și privește toți oamenii pe care i-ai adus în glorie. Da, Pavel, Eu sunt Acela pe care tu ți-ai dorit totdeauna să-L vezi.’ Atunci Pavel va răspunde: ‚Da, Doamne, Tu ești Domnul, care a știut cum poate să mă copleșească cu binecuvântări și slujiri, care a ținut vasul în apă și l-a umplut.’ Un vas mare poate cuprinde mai mult decât un vas mic, dar numai El singur îl umple, indiferent de mărimea lui. Și Pavel a știut: într-o zi Îl voi vedea și Îl voi întâmpina cu un trup glorificat, ca să fiu pentru totdeauna la El” (din The Bible Herald, edited by William Reid, Second Series, NS 1, London [W. B. Horner] 1877, pag. 365 [tradus]).

poziția privilegiată a lui Israel față de națiuni să aibă împlinirea în Adunare, căci aici nu există nici o deosebire între un iudeu și un păgân (Galateni 3.28).

Unii⁹ vor într-adevăr să acorde lui Israel o trezire națională la sfârșitul timpului, deoarece ei nu trec cu vederea învățătura din Romani 11 și cuvintele „tot Israelul”. Însă totodată ei resping faptul că făgăduințele Împărăției păcii date lui Israel se vor împlini cu o poziție de frunte a lui Israel față de națiuni (Deuteronom 28.13; Isaia 2.2-4; Mica 4.2-4; Zaharia 8.23).¹⁰ Însă atunci trebuie să ne întrebăm:

- De ce să aibă loc întoarcerea națională și convertirea lui Israel profețită pentru timpul sfârșitului, iar binecuvântările speciale și făgăduințele vestite de aceiași profeți să nu aibă loc?
- De ce Adunarea să fie Israelul adevărat, dacă atunci Israelului etnic i se va acorda un loc deosebit – mântuirea la sfârșit?¹¹

Este contradictoriu să te referi cu privire la mântuirea lui Israel pe credințioșia legământului lui Dumnezeu față de poporul Său, dar să nu te bazezi pe credințioșia lui Dumnezeu pentru Israel, când este vorba de făgăduințele pentru Împărăția păcii de o mie de ani. Această interpretare contradictorie și lipsită de logică poate fi evitată dacă se înțelege corect învățătura din epistola către Efeseni 2. Toate contradicțiile dispar dacă fundamentul *nou*, omul *nou* și trupul *nou*, care există certificabil abia de la Rusalii (1 Corinteni 12.13), se deosebesc de Israel. Prin aceasta se diferențiază speranța și chemarea Adunării de speranța și chemarea lui Israel¹² și nu trebuie decis (samavolnic) care profeții se împlinesc *literalmente*, care se împlinesc în sens spiritual și care nu se împlinesc *deloc*.¹³

10.5 Taina și efectul ei asupra lui Pavel (Efeseni 3)

10.5.1 Pavel – vasul ales (Efeseni 3.1-3)

1 Pentru aceasta, eu, Pavel, întemnițatul lui Hristos Isus pentru voi, națiunile 2 (dacă, în adevăr, ați auzit de administrarea harului lui Dumnezeu care mi-a fost dată pentru voi: 3 că prin descoperire mi-a fost făcută cunoscut taina – după cum am scris mai înainte pe scurt, (Efeseni 3.1-3).

Dacă comparăm sfârșitul capitolului al doilea cu Efeseni 4.1, constatăm că versetele intermediare sunt o intercalare. Capitolul doi se termină cu învățătura, că acum atât iudeii cât

⁹ Aici este vorba înainte de toate de amileniști.

¹⁰ Compară cu R. Hardmeier, *Zukunft. Hoffnung. Bibel.*, Oerlinghausen (Betanien-Verlag) 2007, S. 380-382; D. M. Lloyd-Jones, *Gott und seine Gemeinde*, Friedberg (3L Verlag) 1997, S. 142.

¹¹ Compară cu R. Hardmeier, *Zukunft. Hoffnung. Bibel.*, Oerlinghausen (Betanien-Verlag) 2007, S. 379-380.

¹² Compară Evrei 3.1, unde scriitorul epistolei către Evrei face evident această diferență.

¹³ Unii ar putea aici să contrazică, dar să ne gândim, că făgăduința poziției de frunte a lui Israel (Deuteronom 28.13; Isaia 2.2-4; Mica 4.2-4; Zaharia 8.23) față de națiuni nu se mai poate împlini, dacă se învață că Adunarea ar fi adevăratul Israel.

și păgânii au intrare liberă la Dumnezeu prin Duhul. Prin botezul cu Duhul Sfânt ambii sunt adăugați trupului lui Hristos și sunt deci „o locuință a lui Dumnezeu în Duh” (Efeseni 2.22). În capitolul 4 este reluat gândul acesta și dus mai departe: noi suntem solicitați să păstrăm unitatea, pe care a realizat-o Duhul și pentru care Domnul prin moartea Sa a pus baza. Dar în mijlocul acestei expunerii de idei, Pavel introduce capitolul 3, în care el explică descoperirea pe care a primit-o, așa cum nu o face în nici o altă epistolă.

Toate învățăturile apostolului trebuie privite pe fundalul acestei descoperiri. Apostolul era „*vasul ales*” (Faptele Apostolilor 9.15). El a avut o întâlnire foarte deosebită cu Domnul glorificat în cer. Descoperirile, pe care el le-a primit de la Domnul, erau așa de principial noi, că această învățătură l-a dus la închisoare. De aceea el se denumește în versetul 1 ca „*întemnițatul lui Hristos Isus*”. Pavel prezintă totdeauna împrejurările sale văzute din perspectiva lui Dumnezeu; astfel el a primit harul de la Dumnezeu să primească totul din mâna Domnului. El nu era în primul rând un întemnițat al oamenilor sau al romanilor, ci un „întemnițat al lui *Hristos Isus*”. Descoperirile, pe care el le-a primit, și propovăduirea tainei revelate erau așa de mari pentru el și așa de prețioase, că el era gata să renunțe la toate și chiar să se lase întemnițat pentru ele. Da, propovăduirea acestui adevăr i-a adus chiar moartea. Ce suntem noi gata să punem în joc, când este vorba de propovăduirea adevărului despre Hristos și Adunarea Sa?

Este un lucru mareț, că Dumnezeu voia să reveleze omului, care era totuși căzut adânc (Efeseni 2.1-3), ceea ce El avea deja în inima Sa înainte de timpurile veșniciei, și pe care pe parcursul a mii de ani de istorie a omului a păstrat-o acolo. El nu trebuia să ne dezvăluie aceste lucruri, ci El putea să ni le arate abia în cer. Însă Dumnezeu dorește ca ele să ne bucure deja astăzi pe pământ și să ne facă fericiți, și nu abia în cer! De aceea El a autorizat pe apostolul Pavel cu administrarea tainei. În mod deosebit în epistola către Efeseni ne este revelată această taină. În versetul 9 întâlnim un alt aspect al administrării harului: misiunea lui Pavel, care era valabilă pentru națiunile din lume, cuprindea mult mai mult decât *propovăduirea* tainei. Taina trebuia să se *materializeze* în Adunarea lui Dumnezeu, așa că ea caracterizează comportarea creștinului. Toți ar trebui să fie luminați (Efeseni 3.9a). Chiar și îngerii din cer ar trebui să cunoască în această taină înțelepciunea lui Dumnezeu (Efeseni 3.10), și dacă necredincioși ar veni într-o strângere laolaltă a Adunării, ei vor recunoaște în cele din urmă că „Dumnezeu este cu adevărat între ei” (1 Corinteni 14.25).

Ce era în învățătura apostolului Pavel așa de principial nou? Am văzut deja la studiul capitolului doi al epistolei către Efeseni (vezi § 10.4.3) care era punctul principal al propovăduirii sale: Domnul Isus a făcut pe iudei și păgâni *una* prin sângele Său. El a surpat zidul din mijloc al îngrădirii și a desființat vrăjmășia dintre credincioșii iudei și credincioșii dintre păgâni. Toți știau despre poziția deosebită, pe care o aveau iudeii până acum înaintea lui Dumnezeu. De aceea gândul că acum națiunile trebuie să primească aceleași binecuvântări ca și credincioșii iudei – însă nu pe baza iudaismului, ci pe o bază absolut nouă -, era așa de fundamental nou și revoluționar, că apostolul cu acest mesaj și-a atras asupra sa nemulțumirea multora. Mulți contemporani iudei voiau să-l lichideze (Faptele Apostolilor 22.22). Iudeii se refereau la profeți și gândeau că pe baza profețiilor pot dovedi că Pavel ar fi adus o învățătură falsă. Realmente profeții au mărturisit foarte clar, că Israel când va fi restaurat va deține în

continuare o poziție de frunte cu privire la națiuni. Însă iudeii nu au înțeles, că restaurarea nu putea să aibă loc în timpul acela, deoarece ei au omorât pe Mesia al lor și nu s-au căit (Faptele Apostolilor 3.19; 7.59; 8.1; 28.26-28).

În versetul 1 Pavel se numește în mod deosebit cu privire la *națiuni*, întemnițat al Domnului. Iudeii au avut într-adevăr deja totdeauna o poziție de frunte în ochii lui Dumnezeu, însă apostolul se adresează cu mesajul său în mod deosebit *națiunilor*. El spune oarecum: eu am pentru voi cei dintre națiuni o veste bună măreață. Într-adevăr, voi nu ați căutat pe Dumnezeu, dar Dumnezeu v-a căutat. El mi-a făcut cunoscut o taină cu privire la voi, care nu poate fi citită în scrierile iudeilor. Duhul Sfânt a încredințat această taină apostolilor și profeților după moartea pe cruce a lui Isus. Voi cei dintre națiuni trebuie acum să faceți parte cu ei și să nu mai stați departe. Mulți iudei au primit deja Evanghelia, dar El dorește să vă binecuvânteze tot așa cum binecuvântează pe fiecare iudeu devenit credincios. Voi trebuie să aparțineți împreună cu ei trupului lui Hristos, și de asemenea voi trebuie să fiți împreună-moștenitori. – Așa sau asemănător ne putem noi imagina mesajul în limbajul zilelor noastre.

În versetul 3 apostolul arată că el a scris deja mai înainte „pe scurt” despre taină. Aceasta înseamnă că noi trebuie să căutăm toate lucrurile referitoare la taină nu în Vechiul Testament, ci în epistola către Efeseni capitolele 1 și 2.

10.5.2 Când a fost revelată taina? (Efeseni 3.4,5)

... 4 citind, puteți înțelege priceperea mea în taina lui Hristos – 5 care în alte generații n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor, așa cum a fost descoperită acum sfinților Săi apostoli și profeți prin Duhul (Efeseni 3.4,5).

Însă el a învățat mesajul său nou *nu* din scrierile Vechiului Testament, ci l-a primit direct de la Dumnezeu Însuși prin revelație. Când apostolul a vestit în sinagogi Cuvântul lui Dumnezeu, cele spuse de el se puteau verifica pe baza scrierilor părinților. Învățătura, pe care Pavel a adus-o națiunilor, nu putea fi găsită și citită niciunde în scrierile Vechiului Testament. Chiar dacă credincioșii din Efes, ca și cei din Berea (Faptele Apostolilor 17.11) ar fi cercetat amănunțit scrierile, nu ar fi putut găsi nimic despre aceste lucruri, căci taina „în alte generații n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor” (versetul 5). Acest loc din Scriptură este un argument puternic împotriva gândurilor din creștinătate, că Adunarea (Biserica) ar exista de la Adam. Prin această concepție nu se recunoaște nici poziția deosebită a Adunării, care este parte componentă a tainei lui Hristos, și nici nu se recunosc drepturile poporului Israel, care în ochii lui Dumnezeu are un viitor (vezi Romani 11; § 8.4).

Dacă apostolul vorbește despre o taină, atunci noi nu avem voie să înțelegem aceasta așa, ca și cum el ar fi vrut să facă cunoscut ceva tainic, misterios sau enigmatic. O taină în Noul Testament este totdeauna ceva care nu a fost revelat în Vechiul Testament. Nu numai lui Pavel singur i-a fost revelată taina, ci „sfinților apostoli și profeți” (versetul 5). Că aici este vorba de profeții nou-testamentale am dovedit mai înainte (vezi § 10.4.3). Însă aceasta rezultă și din aceste versete, căci noi citim, „a fost descoperită acum”. Aceasta exclude profeții Vechiului Testament. Profeții nou-testamentale, care nu au fost totodată și apostoli, sunt de

exemplu Iuda, scriitorul epistolei care îi poartă numele, dar și Luca și Marcu. Luca descrie în Faptele Apostolilor detaliat chemarea „vasului ales” Pavel (Faptele Apostolilor 9.15), căruia i-au fost încredințate Evanghelia gloriei lui Dumnezeu și tainele lui Hristos (vezi § 4). Această taină a fost *acum* revelată, nu atunci, și ea nu era ascunsă în profeți, ci „în Dumnezeu” (Efeseni 3.9).

10.5.3 În ce constă taina? (Efeseni 3.6,7)

... 6 că națiunile sunt împreună-moștenitoare și din același trup și împreună-părtașe ale promisiunii în Hristos Isus, prin Evanghelia, 7 al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu dat mie, după lucrarea puterii Lui (Efeseni 3.6,7).

Despre *împreună-moștenitoare* Pavel a scris deja „mai înainte pe scurt” (Efeseni 3.3), atunci când în Efeseni 1.9-11 a vorbit despre *partea de moștenire*. În Efeseni 1.21-23 și 2.11 și versetele următoare este vorba de un singur *trup* și prin aceasta de *cei* care au fost *adăugați acestui trup*, și în Efeseni 1.1-8 este vorba de *promisiunea în Hristos*. Deci taina nu este Evanghelia despre Salvatorul și Mântuitorul Isus Hristos, care în Vechiul Testament a fost anunțat de mai multe ori; nu este nici faptul, că acum și națiunile au parte de moștenirea lui Israel sau că ele vor fi încorporate în Israel, și nicidecum că toate făgăduințele Vechiului Testament ar fi acum transmise Adunării (Bisericii). Nu, taina era: națiunile trebuie să fie „împreună-moștenitoare”, „din același trup” și „împreună-părtașe” făgăduinței în Hristos. Însă nici națiunile nu vor fi ridicate la înălțimea lui Israel și nici Israel nu va fi coborât pe treapta națiunilor. *Amândoi* ocupă o poziție total *nouă* în Hristos și sunt adunați împreună într-un trup, al cărui Cap este Hristos (vezi § 10.4.3). Prin aceasta în Hristos este anulată diferența dintre iudeu și păgân. *Aceasta* era taina, care a fost ascunsă din toate timpurile. Nu ar fi fost nici o taină, dacă cineva dintre națiuni ar fi fost primit în poporul Israel. De fapt dintotdeauna se putea prin botezul prozelit să fi primit în poporul Israel. Nu, aceasta nu ar fi fost nici o taină, ci în cele din urmă o *confirmare* a făgăduințelor date lui Israel (vezi Deuteronom 28.13; Zaharia 8.23; Mica 4.2).

Vechiul Testament diferențiază foarte clar între Israel și națiuni, și chiar cu privire la restaurarea lui Israel citim totdeauna despre poziția de frunte a lui Israel față de națiuni. Această poziție de frunte nu există în omul nou și în un singur trup – această taină a revelat-o Dumnezeu lui Pavel -, ci dimpotrivă ea este rezervată „lumii locuite care va veni” (Evrei 2.5) în timpul Împărăției păcii. Taina, pe care Pavel o prezintă așa de detaliat aici în epistola către Efeseni nu este deci direct Adunarea în sine însăși, ci faptul că credincioșii dintre națiuni moștenesc *împreună* cu credincioșii dintre iudei, constituie *împreună* un trup, și au devenit *împreună* părtași făgăduinței în Hristos. Dar deoarece ființa Adunării este determinată prin taină, taina se referă și la Adunare în sine și nu numai la poziția credincioșilor dintre națiuni. Cu toate acestea Pavel nu vorbește despre „taina Adunării”, ci în primul rând despre „taina lui Hristos” (Efeseni 3.4). Taina pornește de la El, se referă la El, este revelată prin El și vestită prin acei robi, pe care El i-a ales pentru aceasta. Dacă vrem să învățăm mai multe despre Adunare, decât că ea este constituită din toți credincioșii născuți din nou și pecetluiți cu Duhul Sfânt, atunci trebuie să nu privim la Adunare, ci la Hristos.

Hristosul, Unsul, Omul planului lui Dumnezeu, este punctul central al adevărului și al căilor lui Dumnezeu. Dar Hristosul planului lui Dumnezeu nu este simplu Omul Isus Hristos, ci „după cum trupul este *unul singur* și are multe mădulare, iar toate mădularele trupului, fiind multe, sunt *un singur* trup, tot așa este și Hristosul” (1 Corinteni 12.12). Hristos și Adunarea - aceasta este taina: ultimul Adam, nu singur, ci împreună cu „Eva” Lui, care este unită cu El: „... și cei doi vor fi un singur trup”. Taina aceasta este mare: eu dar vorbesc cu privire la Hristos și la Adunare” (Efeseni 5.31,32). Așa cum Adam era incomplet fără Eva, tot așa Hristosul planului lui Dumnezeu – spus cu toată reverența – este „incomplet” fără Adunare, căci Adunarea este „trupul Său, plinătatea (sau: completarea) Celui care umple totul în toți” (Efeseni 1.23). Taina constă din aceste două laturi: din *Hristos* și din *Adunare*. În capitolul 1 vedem în privința aceasta în mod deosebit pe Hristos ca și Cap peste toate în cer și pe pământ, în timp ce în capitolul 5 în imaginea căsniciei vedem în mod deosebit legătura strânsă dintre Hristos și Adunarea Sa.

În limba greacă cuvintele „împreună-moștenitoare”, „din același trup” și „împreună-părtașe” au toate prefixul „cu” (*syn*). Acest prefix – așa cum am spus mai înainte – are în limba greacă înțelesul de *împreună*. Deci noi moștenim *împreună* unii cu alții și *împreună* cu Hristos, noi suntem încorporați *împreună* sau suntem *împreună* un trup, care este unit cu Hristos ca și Cap, și noi avem *împreună* parte de făgăduința în Hristos. Dacă ne gândim la expunerile referitoare la capitolul doi al epistolei către Efeseni (vezi începând cu § 10.4), în cadrul acestui loc din Biblie nu vom ajunge la gândul că noi am moșteni făgăduințele *date lui Israel* sau noi am fi încorporați *în Israel*. Noi ne putem întâlni mai degrabă pe un fundament total nou, și anume pe fundamentul omului nou și al unui singur trup, ca și concetățeni și „cei ai casei lui Dumnezeu” (Efeseni 2.19).

Să studiem mai îndeaproape expresiile *împreună-moștenitor*, *din același trup* și *împreună-părtaș ai făgăduinței în Hristos*, pe care le găsim în versetele 6 și 7:

10.5.3.1 Împreună-moștenitor

... *că națiunile sunt împreună moștenitoare (Efeseni 3.6a).*

Apostolul arată clar în epistola sa, ce bogăție ne-a fost făcută accesibilă în Hristos. Deja în capitolul 1 el s-a rugat ca noi să cunoaștem „bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți” (Efeseni 1.18). El a făcut cunoscut credincioșilor din Efes „mai înainte pe scurt” (Efeseni 3.3) „taina voii Sale [a lui Dumnezeu]” (Efeseni 1.9): Dumnezeu Și-a propus din veșnicie „să adune împreună sub un Cap toate în Hristos, cele din ceruri și cele de pe pământ; în El, în care și noi am primit o moștenire” (Efeseni 1.10,11). Hristos este „Moștenitorul tuturor lucrurilor” (Evrei 1.2), și noi avem voie să avem parte împreună cu El de toate. Tocmai în acest punct taina lui Hristos depășește cu mult așteptarea din viitor a unui israelit. Pavel a vorbit despre pecetluirea noastră cu Duhul Sfânt, și tocmai acest fapt ne garantează partea de moștenire – împărțirea cu Hristos -, căci Duhul Sfânt este „arvuna moștenirii noastre” (Efeseni 1.13,14). Deci noi nu moștenim țara în sensul strict al cuvântului, care a fost făgăduită copiilor lui Israel, ci partea noastră de moștenire este o parte cerească. Noi vom domni împreună cu Hristos peste toate din cer și peste toate de pe pământ. Cerul și pământul sunt cele două sfere în care Dumnezeu

va fi glorificat în Hristos. Și ceea ce este uimitor – și pe aceasta pune apostolul accentul în versetele acestea -, este că în timpul de acum, în care este vestită taina, un credincios israelit împreună cu un credincios dintre națiuni devin „împreună-moștenitori”. Deci noi moștenim pe de o parte cu Hristos, și pe de altă parte avem parte de aceste binecuvântări împreună ca fiind un singur trup, constituit din credincioși din Israel și credincioși dintre națiuni.

Această parte de moștenire nu este o moștenire (succesiune) *cu* Israel în sensul că credincioșii dintre națiuni ar avea acum parte de ceea ce lui Israel i-a fost făgăduit ca moștenire deja în Vechiul Testament. Nu, Este o moștenire *cu* Hristos (Romani 8.17) și o moștenire comună cu drepturi egale pentru iudeii credincioși și credincioșii dintre națiuni într-un singur trup al lui Hristos. Drept urmare această moștenire depășește cu mult partea de moștenire făgăduită unui israelit, în care ca și mai înainte va fi o poziție de frunte pentru Israel. În partea de moștenire viitoare pentru Israel în împărăția de o mie de ani, națiunile vor primi realmente numai o parte în moștenirea lui Israel; aceasta înseamnă, că națiunile vor fi binecuvântate prin partea de moștenire a lui Israel și astfel indirect au o parte din această moștenire. În privința aceasta Efeseni 3.6 merge mult mai departe: partea noastră de moștenire este nu numai *o parte* din această moștenire, ci mult mai mult decât aceasta: *moștenirea comună*, în care credincioșii dintre iudei și credincioșii dintre națiuni sunt cu drepturi egale. În afară de aceasta moștenirea este mult mai mare decât partea de moștenire făgăduită lui Israel. Nu este vorba de *primirea* de binecuvântare, ci de *împărțirea* de binecuvântare. Nu este vorba de o viață *sub* domnia bogată în binecuvântare a lui Mesia, ci de o *domnie împreună*; nu este vorba de o moștenire în sfera *pământescă*, ci de una în sfera *cerească*. De aceea această moștenire împreună aparține „tainei lui Hristos”, deoarece ea nu a fost revelată în Vechiul Testament și depășește cu mult făgăduințele pământești ale lui Israel.¹⁴

10.5.3.2 Din același trup

... că națiunile ... sunt ... *din același trup* (Efeseni 3.6b).

Acest cuvânt face cel mai mult clar despre ce este vorba în mesajul lui Pavel. În tot Vechiul Testament rămâne o prăpastie între Israel și națiuni, și fără nici o excepție națiunile sunt permanent diferențiate și privite separat de Israel. Această diferențiere și despărțire a fost complet înlăturată în taina lui Hristos revelată acum. Apostolul nu putea folosi o expresie mai expresivă pentru această unitate decât o imagine care să explice că două popoare total diferite până acum au fost „incorporate” într-un trup. Până aici Pavel a explicat legătura Capului cu trupul. Acum el pune centrul de greutate pe faptul că credincioși iudei și credincioși dintre păgâni alcătuiesc împreună un trup. În Efeseni 4 el explică în continuare ce influență practică are aceasta asupra vieții noastre personale și comune.

Apostolul se folosește chiar de o creare nouă de cuvinte, ca să arate despre ce este vorba: în original expresia „din același trup” nu se întâlnește în afara Noului Testament. Ea nu

¹⁴ Isaia 60.1-14 descrie cum va arăta poziția de frunte la restaurarea lui Israel: Dumnezeu va prezenta în viitor pe Israel minunat, și națiunile vor veni la cetatea sfântă, vor vedea gloria lui Israel și vor aduce acolo toate bogățiile lor. Aceste făgăduințe nu s-au pierdut prin taina lui Hristos revelată acum (Efeseni 3.6), ele sunt numai amânate pentru o zi viitoare. Chemarea lui Dumnezeu nu este „regretabilă” (Romani 11.29).

înseamnă că credincioșii dintre națiuni ar fi primit acum parte la ceva care există demult, deci că ei ar fi într-un fel oarecare încorporați în „iudaism”. Nu, Pavel arată că și aici este vorba de o chestiune cu totul nouă: iudeii și păgânii ar trebui *încorporați împreună* într-un singur trup. Acesta este mesajul capitolelor 1, 2 și 4. Este de neimaginat, că aici vrea să se spună că păgânii veniți la credință ar fi incluși în iudaism. Dimpotrivă, tocmai în epistola către Efeseni apostolul face tot posibilul să arate clar pe ce teren nou a așezat harul lui Dumnezeu pe credincioșii dintre națiuni: ar trebui să fie un *om nou, un singur trup* constituit din credincioși dintre iudei și dintre păgâni; amândoi ar trebui să primească *intrare liberă* la Tatăl prin Duhul și să stea pe o *bază* cu totul *nouă*, și anume „pe temelia apostolilor și profeților” (Efeseni 2.20). Aceste adevăruri le-a prezentat detaliat apostolul în capitolul 2, și pe aceasta clădește el în capitolul 3. Atunci când Hristos va domni peste toate lucrurile (Efeseni 1.22), numai trupul Lui va fi exclus de la aceasta (Efeseni 1.23). Adunarea este plinătatea Lui, și ea va avea parte împreună cu El la domnie (Efeseni 1.10,11,21-23).

În mod deosebit acei cititori care după părerea lor toți credincioșii tuturor timpurilor stau în aceeași relație față de Dumnezeu și Domnul Isus, s-ar putea întreba: peste cine să domnească Hristos cu Adunarea Sa în Împărăția păcii pe pământ, dacă nu există nici un popor care să stea în altă relație cu Dumnezeu? Afirmația, că creștinii ar avea acum aceleași drepturi la binecuvântările lui Israel nu este corectă cu privire la multele binecuvântări făgăduite și făgăduințe ale lui Dumnezeu explicate în detaliu. Cum să se poată vorbi vreodată despre o împlinire a profețiilor, dacă locuri din Scriptură ca cele din Deuteronom 28.13; Isaia 2.2-4; 54.3 și versetele următoare; 60.1-14; 61.5 și versetele următoare; Mica 4.2-4 și Zaharia 8.22,23 se aplică la credincioșii dintre națiuni? Noi ne întrebăm, cu ce dibăcie hermeneutică se vrea să se facă aceasta, dacă hermeneutica¹⁵ are vreo importanță? Încercarea de a vedea scrierile profetice într-o lumină nouă în timpul de acum și de a le interpreta nu este justă față de făgăduințele date lui Israel, dacă vrem să ținem cu tărie la faptul că „darurile de har și chemarea lui Dumnezeu sunt fără părere de rău” (Romani 11.29).

10.5.3.3 Împreună-părtaș al promisiunii în Hristos

... că națiunile sunt ... împreună-părtașe ale promisiunii în Hristos Isus, prin Evanghelie (Efeseni 3.6c).

Întrebarea în locul acesta este: Ce să înțelegem noi prin „promisiunea în Hristos, prin Evanghelie”? Este aceasta o promisiune vechi-testamentală? Trebuiau acum credincioșii dintre națiuni să aibă parte împreună cu credincioșii iudei de făgăduințele care au fost date în Vechiul Testament? Are această făgăduință oare ceva a face cu Vechiul Testament?

Pentru un iudeu trebuia să fie total inacceptabil, dacă apostolul Pavel cu „promisiunea în Hristos” voia să spună că profețiile vechi-testamentale au trecut acum asupra Adunării nou-testamentale. Ei ar fi putut ușor combate această părere cu locurile biblice citate mai înainte sau prin aceea că ar fi amintit din scrierile lor de textele referitoare la eșuarea lui Israel și la restaurarea lui și la binecuvântarea lui Israel. O co-părtașie a națiunilor la făgăduințele date lui

¹⁵ Doctrina despre felul cum trebuie interpretată Scriptura.

Israel sub forma că toate diferențele dintre iudei și păgâni ar fi anulate, ar fi zadarnic căutată în Vechiul Testament. Cum să creadă ei efectiv că făgăduințele lor ar fi acum total schimbate și că ceea ce odinioară era negru, acum a devenit alb? Numai explicația, pe care o dă Pavel aici în capitolul 3, putea să satisfacă pe iudei: cu privire la trupul lui Hristos, la moștenire și la făgăduința despre care el le-a scris „mai înainte pe scurt” (Efeseni 3.3) este vorba de o intercalare în căile lui Dumnezeu cu poporul Israel și de o taină, care „în alte generații n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor” (Efeseni 3.5).

Unii ar putea să obiecteze, că taina este aceea, că acum și națiunile au fost luate în aceste promisiuni vechi-testamentale. Dar cum se rezolvă problema, că unele promisiuni vechi-testamentale (vezi cele spuse anterior) atunci nici nu se vor mai putea împlini? Renunță Dumnezeu la ele simplu din cauza neascultării iudeilor? Îi pare rău lui Dumnezeu în cele din urmă de „darurile de har și de chemare” (vezi Romani 11.29)? În afară de aceasta: în care capitol al epistolei către Efeseni găsim făgăduințele vechi-testamentale, despre care Pavel a scris „mai înainte pe scurt”?

Ce înseamnă deci „promisiunea în Hristos, prin Evanghelie”? Despre ce a scris Pavel „mai înainte pe scurt”? Pavel a scris, că noi suntem „împreună-moștenitori” și „din același trup”, atât cu Hristos cât și între noi ca mădulare ale aceluiasi trup. Desigur rămâne permis, că accentul în capitolul 3 cade pe „cu” în sensul „împreună”, ceea ce în capitolul 1 nu este așa. Dar esența chestiunii este prezentă deja în capitolele 1 și 2. Și astfel noi la citirea în Efeseni 1.1-8,13,14 ne putem deja gândi la „promisiunea în Hristos” (Efeseni 3.6). Acolo Pavel ne face cunoscut promisiunea chemării noastre: Dumnezeu „ne-a binecuvântat cu orice binecuvântare în locurile cerești în Hristos” (Efeseni 1.3). Noi trebuie să fim „sfînți și fără pată” în Hristos, și Dumnezeu „ne-a rânduit dinainte pentru înfiere ... prin Isus Hristos ... spre lauda gloriei harului Său ... în Cel Preaiubit” (Efeseni 1.4-6). Pavel vorbește și despre „Duhul Sfânt al promisiunii, care este arvună a moștenirii noastre” (Efeseni 1.13,14), aceasta înseamnă partea noastră de moștenire creștină. Deci nu este greu ca în „împreună-părtaş al promisiunii” să găsim această promisiune descrisă „mai înainte pe scurt”.

Cât de multe greutăți și interpretări false putem noi evita, dacă ținem seama de fiecare detaliu al Cuvântului lui Dumnezeu și nu le amestecăm unele cu altele. Când Noul Testament vorbește despre „promisiuni” sau „profeții”, totdeauna trebuie avut în vedere contextul, ca să putem cunoaște dacă o promisiune se referă la Israel sau la Adunare sau dacă este vorba de prorocii Vechiului Testament sau de cei ai Noului Testament.

Unii comentatorii într-adevăr nu merg așa de departe, ca din acest loc să tragă concluzia că Adunarea ar înlocui pe Israel, însă ei sunt totuși de părerea că promisiunile date lui Israel ar putea fi acum privite ca împlinite în Adunare.¹⁶ Alții merg chiar mai departe și văd în aceasta

¹⁶ Compară B. Peters, *Der unausforschliche Reichtum des Christus*, Oerlinghausen (Betanien-Verlag) 2005, S. 55-56.

o dovadă pentru învățătura, că Adunarea a înlocuit pe Israel, respectiv, Adunarea ar fi Israel „maturizat”.¹⁷

În Efeseni 3.6 este evident vorba nu de promisiunile pe care Dumnezeu le-a dat poporului Său pământesc, ci de „promisiunea în Hristos”, care a venit la noi, națiunile, prin Evanghelia, pe care Pavel a propovăduit-o. Această expresie ar putea părea de neînțeles la prima citire, însă în contextul întregii epistole către Efeseni și al Sfintei Scripturi nu se poate trece cu vederea că în versetul 5 este vorba de „taina lui Hristos – care în alte generații n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor, așa cum a fost descoperită acum sfinților Săi apostoli și profeți în Duhul”.

Domnul Isus este punctul central al acestei taine, și taina depășește cu mult faptul că El a venit în lumea aceasta „numai” ca Salvator. Evanghelia specială, pe care apostolul Pavel a vestit-o, am studiat-o detaliat în § 4. Evanghelia Sa are în mod deosebit a face cu gloria Domnului în cer. Hristos, viața noastră, este în cer „în Dumnezeu” (Coloseni 3.3,4) și noi suntem în modul cel mai intim legați cu El. Hristos ca Salvator al nostru ne-a salvat nu numai de la o judecată îngrozitoare, ci noi am fost așezați în aceeași poziție, pe care El o are în glorie la Dumnezeu, cu deosebirea că noi avem voie să posedăm aceste glorii „în Hristos”. Deci, iudeii și păgânii au dreptul acum în Hristos să fie împreună părtași la făgăduințele, pe care le-a dat Dumnezeu, și anume prin Evanghelia, pe care în mod deosebit a propovăduit-o Pavel.

Deci dacă făgăduințele vechi-testamentale nu pot fi, atunci despre ce făgăduințe este vorba? Am văzut deja, că aceste făgăduințe au a face cu binecuvântările spirituale din locurile cerești (Efeseni 1.3). Vrem să cercetăm aceasta în alt context al Noului Testament. Pavel nu dezbate mai mult această făgăduință în acest loc al epistolei către Efeseni (el scrie despre aceasta numai „pe scurt”). Natura propriu-zisă a acestei făgăduințe o descriu alte locuri din Biblie. Noi trebuie să includem la acestea și scrierile apostolului Ioan. Taina cuprinde făgăduința vieții veșnice, așa cum scrie Ioan în 1 Ioan 2.25: „Și aceasta este *promisiunea pe care El ne-a dat-o: viața eternă.*” Aceasta o amintește și Pavel în 2 Timotei 1.1: „... potrivit *promisiunii vieții* care este în Hristos Isus”, sau în Tit 1.1: „... în speranța *vieții eterne* pe care Dumnezeu, care nu poate să mintă, a promis-o mai înainte de timpurile veacurilor”. Domnul Isus este „Dumnezeu adevărat și viața eternă” (1 Ioan 5.20). Dacă noi credem în Domnul Isus, El ne dăruiește viața veșnică (1 Ioan 3.36). Și acum urmează ce este mărț: noi avem parte de această viață eternă prin nașterea din nou și pecetluirea cu Duhul Sfânt, care nu numai ne leagă cu Hristos, ci și cu toți aceia care au primit această viață. Aceasta este și tema din Efeseni 3.6: noi am fost aduși „în același trup”.¹⁸

Prin aceasta este vorba de o societate nouă de oameni, care posedă o moștenire, care sunt un trup și care sunt părtași la această *promisiune în Hristos* nespus de mare. O promisiune, de care noi vom avea parte în Hristos, depășește cu mult promisiunile vechi-testamentale.

¹⁷ Compară R. Hardmeier, *Zukunft. Hoffnung. Bibel.*, Oerlinghausen (Betanien-Verlag) 2007, S. 341; D. M. Lloyd-Jones, *Gott und seine Gemeinde*, Friedberg (3L Verlag) 1997, S. 138; R. Senk, *Das Israel Gottes*, Hamburg (Reformatorischer Verlag Beese) 2006, S. 18.

¹⁸ În mod deosebit 1 Corinteni 12 arată clar că prin noțiunea de *trup* este vorba mai mult de ideea de a fi împreună-botezați prin Duhul Sfânt.

Potrivit acestor promisiuni, Mesia va locui în mijlocul poporului și va domni în pace și dreptate. Când însă noi suntem numiți „părtași făgăduinței în Hristos, prin Evanghelie” (Efeseni 3.6), atunci calitatea vieții astăzi și în viitor este mai mult decât ceea ce a fost făgăduit lui Israel în timpul Împărăției păcii. Este o viață care nu numai durează veșnic, ci este viața „din belșug” (Ioan 10.10).

Noi vom fi într-adevăr părtași domniei binecuvântate a lui Mesia în Împărăția de o mie de ani și vom fi alături de El ca mireasă a Sa, dar promisiunea vieții veșnice ne așează într-un domeniu, care este cu mult mai familiar: viața veșnică este viața „care era la Tatăl” (1 Ioan 1.2), și deoarece noi posedăm viața veșnică, suntem introduși în relația care există din veșnicii între Persoanele divine, și avem voie să avem parte de dragostea dintre aceste Persoane. Noi suntem iubiți de Domnul, așa cum Tatăl a iubit pe Fiul (Ioan 15.9), și noi suntem iubiți de Tatăl, așa cum El a iubit pe Fiul (Ioan 17.23). Tatăl găsește în dragostea noastră pentru Fiul un prilej să ne iubească (Ioan 16.27). Aceasta din urmă este de neimaginat, depășește capacitatea noastră de imaginare, și noi niciodată nu am fi cutezat să gândim așa ceva. Dar Cuvântul lui Dumnezeu ne-o spune, că deja acum toate acestea sunt partea noastră. Tatăl și Fiul vor deja astăzi „să locuiască” la noi (Ioan 14.23). Dar odată vom intra cu trupurile noastre (atunci, glorificate) în casa Tatălui (Ioan 14.3), în casa veșnică, unde Tatăl dintotdeauna S-a bucurat de Fiul și Fiul S-a bucurat de Tatăl. Atunci noi nu numai vom avea parte de gloria, pe care Domnul Isus a câștigat-o prin lucrarea Sa la cruce (Ioan 17.22), ci noi vom privi gloria personală a Domnului Isus. Această glorie stă în legătură cu faptul că Tatăl a iubit pe Fiul în veșnicie „înainte de întemeierea lumii” (Ioan 17.24).

Recunoaștem noi cât nespus de mult această „promisiune în Hristos prin Evanghelie” (Efeseni 3.6) depășește promisiunea vechi-testamentală referitoare la Mesia ca Salvator? Ea cuprinde tot ceea ce noi am primit în dar în Hristos, viața noastră, *în afara mântuirii noastre* (care nu era ascunsă în Vechiul Testament). Această promisiune cuprinde orice fel de „binecuvântare spirituală în locurile cerești în Hristos” (Efeseni 1.3), independent de faptul dacă ai fost născut ca iudeu sau ca păgân: „Nu este nici iudeu, nici grec; nu este nici rob, nici liber; nu este bărbat și femeie; pentru că toți sunteți *una* în Hristos Isus” (Galateni 3.28).

În această lumină ne devine clar (1) ce cuprinde promisiunea în Hristos; (2) de ce este necesar ca noi să fim „sfinți și fără pată”; (3) ce înseamnă să fii făcut fiu și fiică și pe lângă aceasta să fii chiar „rânduieți mai dinainte” (Efeseni 1.4,5). Numai Duhul făgăduinței (o Persoană divină *în noi*) ne-a putut asigura o astfel de poziție.

Cui a fost dată această făgăduință? O făgăduință, care nu a fost rostită, nu este o făgăduință. Această promisiune este „promisiunea *în Hristos Isus*”, deoarece Tatăl veșnic a dat această promisiune Fiului veșnic înainte de timpurile veșniciei. Noi am fost aleși înainte de întemeierea lumii și rânduieți mai dinainte pentru înfiere (Efeseni 1.4,5). Noi eram subiectul discuției Tatălui și Fiului înainte de timpurile veșniciei. Pentru noi oamenii aceasta este de neimaginat, și de aceea nu ne mirăm că Pavel este condus la adorare, atunci când studiază aceste lucruri (Efeseni 3.20,21).

Că „promisiunea în Hristos” are a face și cu Duhul Sfânt, o putem afla în afară de Efeseni 1.13 și din alte locuri. În Faptele Apostolilor 1.4 Domnul Isus vorbește despre „*promisiunea Tatălui*” și în Ioan 15.26 despre Mângâietorul, „pe care Eu vi-L voi trimite de la Tatăl, Duhul adevărului, care iese de la Tatăl”. Duhul Sfânt în noi este puterea vieții noi. După învierea Sa Domnul Isus a suflat în ucenicii Săi această viață din belșug, viața de înviere, cu cuvintele „*Primiți Duhul Sfânt*” (Ioan 20.22). Prin aceasta cunoaștem în ce legătură strânsă stă Duhul Sfânt cu viața nouă.¹⁹

Unii ar putea să reproșeze: de ce nu poate fi vorba despre promisiunea, pe care Avraam a primit-o de la Dumnezeu (Geneza 12.3; 22.18; 28.14)? În cele din urmă această promisiune este totuși aplicată cu privire la noi (de exemplu Galateni 3.8). Fără îndoială, credincioșii, care aparțin Adunării, savurează în Hristos și binecuvântarea acestei promisiuni. Dar că națiunile urmau să fie binecuvântate în Avraam, tocmai „a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor”. De aceea nu poate fi vorba de această promisiune, așa cum ne arată Efeseni 3.5,9. În afară de aceasta nicidecum nu este vorba de *împlinirea* acestei promisiuni. Astăzi sunt binecuvântați relativ puțini urmași ai lui Avraam *din* toate semințiile pământului, deoarece puțini oameni cred în Hristos. Dar când primul rod (Adunarea) va fi luat de pe pământ, după judecăți vor putea fi din belșug binecuvântate toate națiunile în Împărăția de o mie de ani. Atunci va avea loc și judecata din evanghelia după Matei capitolul 25 și diavolul va fi legat, așa că el nu mai poate înșela națiunile (Apocalipsa 20.2,3; vezi și § 20). În sfârșit se va împlini literalmente ceea ce noi astăzi putem vedea numai într-o mică măsură: și anume că „pământul va fi plin de cunoștința Domnului, așa cum apele acoperă fundul mării” (Isaia 11.4-9). Atunci efectiv *toate* semințiile pământului vor fi binecuvântate prin Urmașul lui Avraam, Hristos.

10.5.4 „Mie, mai mic decât cel mai mic ...” (Efeseni 3.8a)

Mie, mai mic decât cel mai mic dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta (Efeseni 3.8a).

Până la versetul 13 apostolul confirmă încă o dată unicitatea propovăduirii sale. El este conștient că la astfel de revelații mărețe ale harului lui Dumnezeu nu poate preamări suficient, care tocmai pe el l-a ales „să vestească printre națiuni Evanghelia *bogățiilor de nepătruns ale lui Hristos*” (Efeseni 3.8b), în timp ce el se caracterizează pe sine însuși „mai mic decât cel mai mic dintre toți sfinții”. Aici este mai puțin vorba de faptul că el ar fi cel mai mare dintre păcătoși; aceasta este tema din 1 Timotei 1, unde apostolul devine conștient de *bogăția harului lui Dumnezeu*. Aici în epistola către Efeseni tema este *bogăția lui Hristos* și tainele lui Dumnezeu – lucruri care erau cuprinse deja în planul veșnic al lui Dumnezeu, înainte de a fi lumea. Cu cât Pavel înțelege mai mult aceste lucruri, cu atât mai mult cunoaște propria lui micime și devine adorator.

Cunoașterea acestei bogății nicidecum nu înalță pe cel care le-a cunoscut și are dreptul să le vestească; dimpotrivă, el devine conștient de micimea lui. Carnea noastră probabil s-ar înalța cu plăcere, dar viața nouă din noi simte cu totul altfel: ea este copleșită de Hristos. El, Cel

¹⁹ Pentru cine are greutăți cu această idee îi recomandăm articolul „*Primiți Duh Sfânt*” de W. Kelly pe www.mesagerul-crestin.net/eclesia.

care este așa de mare, de bogat și de sublim, că El umple toate gândurile Tatălui și locuiește în inima Lui, vrea să locuiască și în inima noastră! Dacă înțelegem aceasta – nu numai cu mintea, ci și cu inima -, va avea inevitabil influență asupra vieții noastre: noi ne vom aprecia într-o măsură așa de mare de mici, că ne vom considera vrednici de a ocupa locul cel mai de jos. Nu este simplu pentru noi, să aducem împreună aceste două extreme în conștiința noastră: sentimentul propriei micimi și simțământul bogăției spirituale și al sublimului, care ne-au fost date în Hristos. Și cu toate acestea aceste două realități merg împreună și ambele glorifică pe Dumnezeu. Acest câmp de tensiune îl conduce pe Pavel pe genunchi și este motivul pentru rugăciunea din partea a doua a acestui capitol.

10.5.5 „Bogăția de nepătruns a lui Hristos” (Efeseni 3.8b,9)

8 Mie, ... mi-a fost dat harul acesta: să vestesc printre națiuni Evanghelia bogățiilor de nepătruns ale lui Hristos 9 și să pun în lumină înaintea tuturor care este administrarea tainei ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a creat toate (Efeseni 3.8b,9).

Așa cum am văzut la studiul versetului 4, Adunarea este văzută unită cu Hristos ca Omul glorificat în cer. Ea are aceeași poziție, pe care El o are acum în cer. Ambele imagini „trup” și „femeie”, care sunt folosite în epistola către Efeseni pentru Adunare, arată spre cele două relații minunate ale Adunării cu Hristos: (1) unitatea în viață (=trup) și (2) unitate în sentimente (=femeie). Așa de prețioasă este Adunarea conform planului lui Dumnezeu! Dacă ținem seama că poporul Israel niciodată, nici în trecut și nici în viitor nu a fost numit și nu va fi numit trupul lui Hristos, atunci putem înțelege că apostolul vorbește aici despre sine însuși ca fiind „mai mic decât cel mai mic dintre toți sfinții” (Efeseni 3.8a). Noi devenim conștienți de micimea noastră, dacă cunoaștem mărimea lui Hristos și gloria pe care Dumnezeu a dat-o Adunării potrivit planului Său: legată, mai mult chiar, să fie una cu Domnul glorificat în locurile cerești (Efeseni 2.6)!

Apostolul ne arată cine este Persoana care este punctul central al planului lui Dumnezeu, și care este bogăția acestei Persoane. Probabil ne așteptăm ca Pavel să vorbească despre bogăția de nepătruns a Adunării, și într-un anumit sens și aceasta este adevărată, dar el nu vorbește despre aceasta aici. Tot așa de puțin apostolul vorbește despre taina Adunării, ci el vorbește despre taina lui Hristos și despre bogăția lui Hristos. Pavel nu ne solicită să cunoaștem gloria Adunării sau binecuvântările Adunării. Nu, el ne îndreaptă atenția spre Persoana care a dat Adunării propria ei (a Persoanei) glorie și deci este izvorul acestor glorie ale Adunării: Hristos. Expresia: „bogăția lui Hristos” înseamnă: Hristos în legătură cu Adunarea Sa respectiv cu trupul Său. Dacă în această epistolă citim ceva despre Hristosul (în textul în limba greacă cuvântul Hristos este însoțit de articol), vedem în multe cazuri – în mod deosebit în capitolul trei și patru – pe Hristos în legătură cu Adunarea Sa.

Aceasta este bogăția planului lui Dumnezeu referitor la Adunare: „bogăția de nepătruns a lui Hristos”. Dumnezeu nu vrea ca numai *un singur Cap* să domnească peste toate lucrurile, ci *un Cap unit cu un trup*. Omul Hristos constă din Cap și trup, așa cum noi oamenii constăm din cap și trup. Hristos este Capul, și Adunarea este trupul (1 Corinteni 12.12). Bogăția Adunării nu este Adunarea ca atare, bogăția nu este Adunarea însăși, ci Adunarea văzută în legătură cu

această Persoană bogată, cu Domnul Isus. În ce fel a putut ajunge la noi această bogăție de nepătruns? Răspunsul îl citim în 2 Corinteni 8.9: „Deoarece cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos, că El, bogat fiind, S-a făcut sărac pentru voi, *ca, prin sărăcia Lui, voi să fiți îmbogățiți.*”

Administrarea tainei a fost încredințată lui Pavel, aceasta înseamnă, pe de o parte el a prezentat această taină prin propovăduire (versetul 8), pe de altă parte el s-a îngrijit de realizarea acestei taine. El însuși a fost preocupat ca alți oameni din poporul Israel și dintre păgâni să fie adăugați în Adunare, și de asemenea el s-a îngrijit ca acest trup să „funcționeze” potrivit gândurilor lui Dumnezeu și prin darurile Capului să crească sănătos (compară cu capitolul 4).

10.5.6 Cui îi este făcută cunoscut taina? (Efeseni 3.10)

... pentru ca înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu să fie făcută cunoscut acum, prin Adunare, stăpânirilor și autorităților din locurile cerești (Efeseni 3.10).

Prin această taină, „ascunsă din veacuri în Dumnezeu” (Efeseni 3.9), trebuia acum ca stăpânirilor și autorităților, aceasta înseamnă ierarhiile îngerești din locurile cerești, să li se facă cunoscut înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu. Să observăm: această taină era ascunsă *în Dumnezeu*, nu în Scriptură, căci atunci ar fi putut fi găsită în scrierile Vechiului Testament. Deci de aceea ea nu era cunoscută niciunui om, da, nici măcar unui înger. Niciodată nu a fost revelată înțelepciunea lui Dumnezeu în așa fel cum ea este revelată acum în această epocă a Adunării.

Vechiul Testament a revelat deja mult din înțelepciunea lui Dumnezeu. Deja la întocmirea creației a devenit vizibilă în mod deosebit înțelepciunea lui Dumnezeu, așa că îngerii lui Dumnezeu au lăudat, deoarece ei au admirat înțelepciunea Lui atunci când El a creat lumea (Iov 38.7). Îngerii au fost de față, atunci când s-a dat Legea (Galateni 3.19) și atunci când Dumnezeu a intervenit pentru poporul Său (de exemplu 2 Împărați 18.35). Acestea erau într-adevăr aspecte diferite ale înțelepciunii lui Dumnezeu, dar nu era încă „înțelepciunea *atât de felurită* a lui Dumnezeu”. Îngerii pot cunoaște tot mai mult din înțelepciunea Creatorului lor (vezi 1 Petru 1.12). Mai întâi ei văd cum Fiul lui Dumnezeu vine pe pământ, cum El slujește oamenilor și cum El suferă. La sfârșit oamenii Îl pun pe o cruce rușinoasă. Însă El înviază dintre morți, Se înalță la cer și ca Om intră în lumea lor. Așa Îl pot vedea îngerii acum (1 Timotei 3.16). Însă Dumnezeu nu ține pregătit un manual pentru ei, prin care îngerii pot face cunoștință cu „înțelepciunea atât de felurită a lui Dumnezeu”, înțelepciunea în desfășurarea ei desăvârșită: Adunarea și legătura ei cu Hristos.

Și astfel îngerii, stăpânirile, au găsit în timpul de acum cu privire la Adunare un motiv suplimentar să preamărească înțelepciunea lui Dumnezeu. Ei văd înțelepciunea lui Dumnezeu revelată în Adunare în chip atât de felurit și desăvârșit. Căci acolo îngerii văd creaturi, care sunt ființe create în același fel ca ei și pe lângă aceasta sunt mai prejos decât ei. Dar ei sunt uimiți de ceea ce au avut parte aceste creaturi. Toate aceste creaturi, toate, fără nici o excepție, au căzut în păcat și de atunci înainte au avut o natură păcătoasă, în timp ce ei înșiși – făcând

excepție de demoni – au rămas fără păcat. Ei sunt uimiți de faptul că astfel de creaturi păcătoase au fost acum adăugate Adunării. Prin aceasta oamenii sunt pe un nivel mult mai înalt atât decât îngerii, cât și de cele mai înalte stăpâniri și autorități, și în afară de aceasta ei sunt uniți cu Omul glorificat în cer. Ei văd cum Dumnezeu a înlăturat vrăjmășia creaturilor între ele și împotriva Lui, cum El în dragostea, harul și îndurarea Lui a îndeplinit un plan înțelept, care nu a fost în detrimentul dreptății și sfințeniei Sale. Ei văd cum Dumnezeu a pus o bază dreaptă, ca să dea acestor creaturi un loc așa de înalt. Ei sunt uimiți de aceasta și admiră și laudă pe Dumnezeu pentru o astfel de înțelepciune.

Dar și îngerii căzuți, demonii, sunt uimiți de această înțelepciune așa de felurită, cu toate că ea îi duce la pierzarea lor. La ei uimirea este amestecată cu groază. Uimirea îngerilor sfinți va sluji la reconfortarea și bucuria lor. Ei se miră că Dumnezeu dovedește puterea Sa să obțină rezultatele cele mai înalte și mai binecuvântate cu mijloacele care păreau să zădărnicească în modul cel mai iscusit planul Său și intențiile Sale: crucea. Ei sunt uimiți, că tocmai momentul când planurile lui Dumnezeu cu pământul păreau să fie zădărnicate a oferit ocazia ca El să poată îndeplini planuri mult mai minunate cu un popor ceresc.

10.5.7 Planul veșnic (Efeseni 3.11,12)

... 11 după planul veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru, 12 în care avem îndrăzneală și intrare cu încredere, prin credința în El (Efeseni 3.1,12).

Pavel scrie în aceste versete ce s-a petrecut în Hristos Isus, Domnul nostru. Dumnezeu nu a „conceput” Adunarea abia atunci când Domnul Isus a venit pe pământ sau când El a fost respins de iudei și când El a vorbit despre faptul că El va zidi Adunarea Sa (Matei 16.18). Adunarea nu este un „gând ulterior” al lui Dumnezeu. Pe parcursul întregii veșnicii, cu mult înainte de timp, Dumnezeu avea deja Adunarea în inima Lui (Efeseni 1.4). De neînțeles, că în veșnicia înainte de timp nu a fost nici un moment în care Dumnezeu să nu fi avut deja Adunarea planificată!

În discuțiile din veșnicie Tatăl cu Fiul și cu Duhul Sfânt au vorbit despre Adunare, și Ei au întocmit planul de a clădi Adunarea. Cele trei Persoane divine S-au preocupat în veșnicie cu noi foarte personal. Predestinarea este o chestiune personală.²⁰ Dumnezeu a cunoscut pe fiecare în parte pe nume, din cei care aparțin Adunării, și Dumnezeu a cunoscut și a iubit Adunarea ca întreg, și înainte de toate timpurile a gândit baza, cum El putea aduce Adunarea în această poziție sublimă. Spus cu reverență: Dumnezeu nu poate face nimic, fără ca El să nu aibă o bază (dreaptă) pentru aceasta – în contrast cu noi oamenii. Dumnezeu trebuie totdeauna să aibă o bază, și începând din veșnicie Dumnezeu a găsit această bază în Fiul Său. Tocmai cu privire la aceasta ne face atenți apostolul în rugăciunea lui.

Acest plan al lui Dumnezeu era în El, în Cel ales al lui Dumnezeu, Cel care în smerenie a fost pe pământ și a pus baza, pentru ca planul lui Dumnezeu să poată fi împlinit. Fiecare plan al lui

²⁰ Compară Efeseni 1.4 cu 1.5; vezi de exemplu Apocalipsa 17.8 (chiar dacă aici este vorba de o altă grupă de persoane și de un alt moment al alegerii!).

Dumnezeu este în Hristos: „Pentru că, oricâte promisiuni ale lui Dumnezeu ar fi, în El este da-ul și în El Amin-ul, pentru gloria lui Dumnezeu prin noi” (2 Corinteni 1.20). Fie că este vorba de planul Său pentru credincioșii din afara lui Israel în Vechiul Testament, fie că este vorba de planul Său pentru Israel, de planul Său pentru noi, de planul Său pentru Împărăția peste Israel, de planul Său de a instaura un Cap peste toate, fie că este vorba de guvernare,²¹ de prezent, de trecut sau de viitor: totul este alcătuit în Hristos. Dumnezeu nu execută nimic fără El.

Apostolul accentuează, că acest plan este „în Hristos Isus”, și ne provocă apoi în practica vieții noastre personale, prin aceea că adaugă „Domnul nostru”. Acest Hristos este Domnul meu, care execută toate aceste planuri ale lui Dumnezeu, și de asemenea și planul cel mai mare care este legat cu taina. În legătură cu această referire apostolul amintește în versetele 12 și 13 două gânduri practice. El ne face conștienți de apropierea noastră de Dumnezeu, care a întocmit astfel de gânduri și acum ni le face cunoscut:

Pe de o parte noi avem „îndrăzneală” să venim la Dumnezeu și să vorbim cu El. Nu este nici un motiv să ai teamă sau chiar frică de Dumnezeu. El ne tratează ca prieteni ai Săi, da, noi suntem chiar prieteni ai Lui (Ioan 15.15). Aceasta înseamnă și că noi avem „intrare” la El. Noi avem voie să venim totdeauna, să fim totdeauna în apropierea Sa. Ce privilegiu! Cât de mult trebuie aceasta să fi surprins în mod deosebit pe credincioșii din Efes, care cunoșteau idoliilor lor greci, la care nu era nici îndrăzneală și nici intrare la ei, ci mai degrabă frică, depărtare și distanță. Dar chiar și iudeii trebuie să fi fost surprinși. Îndrăzneală? Probabil Avraam cunoștea o oarecare îndrăzneală, atunci când s-a rugat lui Dumnezeu pentru locuitorii Sodomei: „... am îndrăznit să vorbesc Domnului” (Geneza 18.31). Care era situația pentru poporul iudeu? Dumnezeu locuia în întuneric, în Locul Preasfânt. În locul acesta nu avea intrare nimeni din popor, și chiar marele preot avea intrare numai o singură dată pe an, și aceasta nu fără sânge. Chiar și David, omul după inima lui Dumnezeu, avea nevoie de un preot cu efod sau de un proroc, dacă voia să vină la Dumnezeu, ca să-L întrebe. Noi dimpotrivă avem privilegiul să venim oricând – ca să zicem așa fără să batem la ușă - la Dumnezeul nostru.

Pe de altă parte alături de această îndrăzneală de a veni la Dumnezeu există în legătură cu această slujbă și necaz:

10.5.8 „... necazurile mele pentru voi” (Efeseni 3.13)

De aceea, vă rog să nu vă descurajați din cauza necazurilor mele pentru voi, care sunt gloria voastră (Efeseni 3.13).

După ce Pavel ca primă consecință practică rezultată din slujba administrării tainei a vorbit despre îndrăzneala pe care noi avem acum de a veni la Dumnezeu, el se referă acum la faptul că această slujbă este legată cu necaz. Și Faptele Apostolilor 22.21-23 precum și Coloseni 1.24; 2.1 și 4.3 vorbesc despre necazuri.²² Apostolul a avut în mod deosebit parte de necaz;

²¹ În privința aceasta a eșuat mai întâi Noe și apoi Israel. În ultima săptămână-an domnia încredințată națiunilor va atinge iarăși un punct de maximă adâncime în despotul mondial. În continuare prin domnia dreaptă a lui Hristos guvernarea va ajunge la strălucire în Împărăția păcii.

²² Vedem gândul acesta și în § 10.5.1 și îl găsim și la studiul epistolei către Coloseni (vezi § 11.6.3).

dar și astăzi – chiar dacă nu în același fel – cei care vor să se lase folosiți în administrarea, respectiv propovăduirea acestei taine au parte de necaz.

Tocmai „taina lui Hristos” (Efeseni 3.4), pe care Pavel o dezbate în epistola către Efeseni, este o grozăvie pentru satan, deoarece prin aceasta Hristos este glorificat în cea mai înaltă măsură. De aceea el se folosește de tot ce este posibil ca împreună cu demonii lui să lupte împotriva ei și să împiedice ca taina să fie vestită. Cunoscutul paragraf referitor la „armura lui Dumnezeu” nu stă degeaba tocmai în această epistolă (Efeseni 6.10-20), căci lupta la vestirea tainei nu este îndreptată „împotriva cărnii și sângelui, ci ... împotriva puterilor spirituale ale răutății” (Efeseni 6.12). Însă necazurile nu sunt, așa ne încurajează apostolul, un motiv pentru a deveni descurajat. Mai degrabă în felul acesta Dumnezeu ne dovedește onoare, și inimile acelor, care iau parte la necazuri, se leagă prin acestea una de alta, așa cum devine clar din rugăciunea lui Pavel.²³

10.5.9 Efectul tainei asupra lui Pavel (Efeseni 3.14)

Pentru aceasta îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos (Efeseni 3.14).

În rugăciunea sa din capitolul 1, Pavel vorbește despre Dumnezeu ca fiind „Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos” (Efeseni 1.17). Noi vedem pe Dumnezeu, „Tatăl gloriei”, ca Inițiator al acestui plan, pe care l-a întocmit mai dinainte, ca să ne unească cu Omul glorificat din cer. Pavel îndreaptă atenția noastră spre Dumnezeu Triunitate, aceasta înseamnă spre Dumnezeu în caracterul absolut.

Rugăciunea lui Pavel în capitolul 3 (Efeseni 3.14 și versetele următoare) dimpotrivă este adresată „Tatălui Domnului nostru Isus Hristos”. Această expresie arată relația dintre Tatăl și Fiul. Aceasta este o diferență remarcabilă: această rugăciune nu vorbește despre *Omul* Isus Hristos, care are un *Dumnezeu*. Este vorba mai degrabă de *Fiul* Isus Hristos, care are un *Tată*. Dragostea, care este în inima Tatălui, devine vizibilă și are ca subiect principal și în mod deosebit pe Fiul dragostei Sale, în care Și-a găsit deplina satisfacție deja în veșnicia dinainte de timp. Vom vedea că această dragoste se revarsă mai departe și pune în ordine totul în jurul Fiului dragostei Sale: „orice familie, în ceruri și pe pământ” (Efeseni 3.15), care este numită de Tatăl, este orânduită în jurul acestui centru (vezi § 10.5.10).

Cuvintele „Tată” în versetul 13 și „familie” în versetul 15 ne fac să ne gândim la un cămin și la simțăminte. Gloria Persoanei lui Hristos stă înaintea ochilor noștri, căci acest cămin este locuința Fiului Tatălui, și această casă este umplută cu gloria Fiului. Aici se spune: „... înaintea *Tatălui* Domnului nostru Isus Hristos”. Dar dragostea și simțămintele *Tatălui* pentru Fiul sunt accentuate mult mai puternic decât gloria Fiului, care va fi pus „Cap peste toate” (Efeseni 1.22). Apostolul Pavel intră în această părtășie sfântă și vorbește despre „*Tatăl* Domnului nostru Isus Hristos”. Totdeauna când noi ne rugăm Tatălui, avem dreptul să fim

²³ Necazul este în general și partea creștinilor în lume. *Cu cât suntem mai mult acasă*, așa cum suntem la Dumnezeu nostru, *cu atât mai mult suntem urâți* în lume. Acesta este un rezumat extrem de scurt al întregii noastre stări aici pe pământ.

conștienți de dragostea Sa, căci noi stăm acolo făcuți una cu Domnul Isus și ne bucurăm de protecția și dragostea Tatălui, care ne iubește așa de mult precum iubește pe Singurul lui Fiu – de neimaginat și totuși adevărat, așa cum confirmă Ioan 17.23: „... cum M-ai iubit pe Mine”. Ce măreț va fi pentru noi să vedem cândva acea *glorie* care Îl înconjoară! Dar cu cât mai mult mai măreț va fi să înțelegem pe deplin *dragostea* Tatălui – dragostea care Îl înconjoară pe El și pe noi împreună cu El, deoarece noi am fost uniți cu Domnul Isus!

Dacă ne gândim la *Tatăl* Domnului nostru Isus Hristos, atunci ne gândim și la Hristos ca *Fiu* al acestui Tată. Și aceasta este ceea ce Pavel vrea să pună înaintea ochilor noștri. Probabil noi cunoaștem planul lui Dumnezeu, însă ne gândim puțin la *Cel* care este centrul acestui plan. Pentru Dumnezeu nu există nimic mai important în planul Său, decât că Domnul Isus, Fiul Tatălui, este centrul. Înainte de întruparea Lui într-adevăr El nu era încă Om, dar era o Persoană divină: Fiul Tatălui, care trebuia să devină Om și care este centrul planului Tatălui. El era, este și rămâne Fiul veșnic.

Este important să vedem pe Dumnezeu ca Acela care a întocmit acest plan. Tot așa de important este să vedem pe Domnul Isus ca Acela care este Centrul acestui plan. Pavel se roagă ca credincioșii din Efes să ajungă la această cunoaștere. Dumnezeu are planuri pentru pământ și dorește să Se glorifice pe pământ. Pentru aceasta Hristos va fi punctul central; în Împărăția de o mie de ani El va sta pe scaunul de domnie al lui David și va domni peste toate marginile pământului și peste universul întreg. Planul lui Dumnezeu nu cuprinde numai pământul, ci și cerul, unde de asemenea El dorește să Se glorifice. Acolo punctul central va fi iarăși Hristos, Capul unit cu trupul Său, Mirele unit cu mireasa Sa, soția Lui. Căci numai în El Dumnezeu poate binecuvânta pe oameni. În El va fi binecuvântat cândva Israel pe pământ în timpul Împărăției de o mie de ani și prin Israel toate popoarele pământului. Prin El va fi binecuvântată Biserica (Adunarea) și va împărți cu ea binecuvântările pe care El Însuși le-a primit.

Deoarece apostolul Pavel este așa de copleșit de aceste glorii, el se roagă ca credincioșilor din Efes, și împreună cu ei și nouă, aceste lucruri să devină importante și noi nu numai să ne însușim cunoașterea teoretică despre taină. Și noi ar trebui să ne rugăm pentru noi înșine și pentru frații noștri și surorile noastre, ca noi nu numai să înțelegem cu mintea taina, ci ca adevărurile legate de aceasta să devină tot mai mari și mai importante inimilor noastre.

Gândul principal al rugăciunii lui Pavel îl citim în Efeseni 3.17: „...ca Hristosul să locuiască prin credință în inimile voastre” – „Hristosul” (în limba greacă însoțit de articol – n. tr.), aceasta înseamnă Domnul Isus în legătură cu Adunarea Sa. Cel care este punctul central al planului lui Dumnezeu și care umple inima Tatălui și toate în toți, trebuie să umple și inima noastră: El trebuie să locuiască în inima noastră, în centrul voinței noastre, a sentimentelor noastre și a simțămintelor noastre. În acest context nu este vorba de faptul că El este Mântuitorul nostru și noi Îl iubim, deoarece El ne-a mântuit, oricât de adevărat este aceasta; da, nu este vorba nici măcar de gloria Lui proprie, nici de gloria Sa morală, oricât motiv ar oferi acestea pentru adorare. Este vorba de El ca Acela care în legătură *cu* Adunarea Sa este punctul central al planului lui Dumnezeu.

10.5.10 „Orice familie, în ceruri și pe pământ” (Efeseni 3.15)

... din care este numită *orice familie, în ceruri și pe pământ* (Efeseni 3.15).

Pavel se roagă Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, „din care este numită *orice familie, în ceruri și pe pământ*”. În Vechiul Testament exista în fond numai o singură familie pe pământ: în timpul acela Dumnezeu era ca Iehova unit cu familia poporului Israel (compară cu Amos 3.2). Dar cândva va fi un timp când multe familii vor fi numite după acest Tată.

Ce familii se vor găsi cândva pe pământ?

- Vor fi oameni dintre națiuni care vor intra în Împărăția de o mie de ani ca „binecuvântați ai Tatălui” (Matei 25.34), și
- oameni care în timpul acesta se vor naște trupește și se vor naște din nou spiritual: ei vor savura binecuvântarea Împărăției (Psalm 22.30,31).
- În Împărăția de o mie de ani iudeii se vor afla sub legământul nou: poporul ales, canalul de binecuvântare pentru lumea întreagă (Zaharia 8.23).
- O rămășiță de iudei credincioși va intra după necazul cel mare în Împărăția de o mie de ani și acolo vor primi un loc de onoare. În Zaharia 12.6 cei care aparțin acestei rămășițe și se află în afara Ierusalimului (și temporal și în afara lui Israel) sunt numiți „căpetenii”, un titlu pe care Dumnezeu Însuși li-l dă. Însă nu va fi poziția lor sub domnia lui antihrist. Poziția lor în Împărăția de o mie de ani este desigur mai înaltă decât a grupelor numite anterior.

Să privim acum acele familii, care se vor afla cândva în cer:

- Va fi familia „îngerilor aleși” (1 Timotei 5.21), care vor sluji în cer, în locuința lui Dumnezeu. De acolo ei vor admira înțelepciunea și lucrările lui Dumnezeu. Poziția lor este mai înaltă decât a oamenilor de pe pământ.
- O altă familie constă din martirii din timpul necazului cel mare. Ei au fost gata să moară pentru Hristos și de aceea după învierea lor la începutul Împărăției de o mie de ani vor domni din cer împreună cu Hristos și cu Adunarea peste toți oamenii de pe pământ (Apocalipsa 20.4). Poziția acestor martiri este cu mult mai înaltă decât a îngerilor, căci îngerii sunt „duhuri slujitoare” (Evrei 1.14), cărora nu le este supusă lumea locuită care va veni (Evrei 2.5).

- O altă familie de oameni aparține de asemenea primei învieri și va ocupa o poziție mai înaltă decât a martirilor: cei 24 de bătrâni.²⁴ Aceștia sunt credincioșii, „care nu au văzut și totuși au crezut” (Ioan 20.29): credincioșii Vechiului Testament și credincioșii din timpul harului. Poziția lor este de aceea deosebită, deoarece ei vor sta pe 24 scaune de domnie în apropierea directă de scaunul de domnie al lui Dumnezeu (Apocalipsa 4.4). Despre martiri dimpotrivă se spune numai că vor domni împreună; drept urmare ei nu sunt văzuți pe scaune de domnie așa cum sunt bătrânii, și despre ei nu se spune că au fost onorați să participe la judecată (Apocalipsa 20.4a).
- Mai este o familie în cer, care într-adevăr aparține celor 24 de bătrâni, dar care totuși trebuie clar diferențiată. O parte din cei 24 de bătrâni aparțin într-o măsură mai mare trupului lui Hristos și prin aceasta este în modul cel mai strâns unită cu Hristos Însuși. Oamenii nu-și pot face nici o imagine pe pământ care să exprime o legătură mai strânsă, o apropiere mai mare de o persoană însăși: așa cum capul nostru este mai apropiat de trupul nostru decât este oricare alt om, cu mult mai înaltă este poziția acestei familii decât a oricărei alte familii din ceruri. Cuvântul lui Dumnezeu spune despre această familie chiar că ea este „plinătatea Celui care umple totul în toți” (Efeseni 1.23), că ea face pe Hristos deplin. De neimaginat! Nu în zadar vorbește apostolul aici despre „bogăția gloriei”, despre „nemărginita mărime a puterii Lui”, despre „nemărginita bogăție a harului Său”, despre „lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea” fără măsură și despre „dragostea lui Hristos care întrece orice cunoștință” (Efeseni 1.18,19; 3.7; 3.16,18,19).

Aceste familii vor fi uimite de înțelepciunea lui Dumnezeu, care a unit toate cu Sine ca Tată al lor. Ele sunt într-adevăr legate cu El în moduri diferite și stau în relații diferite, dar toate numai pe baza morții, învierii și înălțării la cer a Domnului Isus. Dumnezeu este Tatăl acestor familii, însă în primul rând El este Tatăl Fiului, Tatăl Domnului Isus, și Tatăl iubește o familie tot așa cum iubește pe Fiul (Ioan 17.23): noi, credincioșii Adunării (Bisericii), vom avea dreptul să locuim în casa Tatălui ca și copiii ai Lui, ca fiii ai Lui, atunci când Domnul Isus va fi „Întâiul-născut între mulți frați” (Romani 8.29). Privit în comun noi vom fi aceia care ca și trup al Său vom fi uniți cu El indisolubil și în apropiere infinit de mică și în legătura cea mai intimă. În toată veșnicia va fi pentru îngeri și cu siguranță și pentru toate celelalte familii ale lui Dumnezeu o minune a înțelepciunii lui Dumnezeu, că Tatăl va avea o familie care este legată strâns cu Fiul Său preaiubit; de aceea o minune, căci această familie este constituită din oameni care odinioară erau dușmani ai lui Dumnezeu, dar care prin moartea Fiului Său au fost împăcați cu Dumnezeu (Romani 5.10). Vom putea noi oare vreodată să înțelegem în toată profunzimea că Dumnezeu a întocmit un astfel de plan (Efeseni 3.11) și El a plătit prețul cel mai mare, pentru ca aceasta să devină posibil?

În rugăciunea lui Pavel găsim toate cele trei Persoane ale Dumnezeirii: Pavel își pleacă genunchii înaintea *Tatălui*, pentru ca credincioșii să fie întăriți cu putere prin *Duhul*, și dorința lui este, ca *Hristos* să locuiască prin credință în inimile lor. Toate Persoanele Dumnezeirii

²⁴ Cei 24 de bătrâni se compun din 2 x 12. Prima grupă de doisprezece simbolizează pe credincioșii Vechiului Testament (cu referire la cele 12 seminții ale lui Israel). A doua grupă de doisprezece stă pentru credincioșii din Noul Testament (cu referire la cei 12 apostoli).

lucrează împreună, pentru ca să fie obținute toate lucrurile minunate, la care se referă Pavel în această secțiune și care sunt mai presus de înțelegerea noastră. Țelul pentru veșnicie va fi, ca „Lui (Dumnezeu) fie gloria în Adunarea în Hristos Isus, pentru toate generațiile veacului veacurilor!” (Efeseni 3.21) Însă noi trebuie să fim umpluți deja acum „până la toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3.19).

10.5.11 Rugăciunea apostolului Pavel (Efeseni 3.16,17)

... **16** ca să vă dea, după bogățiile gloriei Sale, să fiți întăriți cu putere, prin Duhul Său, în omul dinăuntru, **17** ca Hristos să locuiască prin credință în inimile voastre, fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste (Efeseni 3.16,17).

Apostolul Pavel cere trei lucruri pentru credincioși: (1) putere pentru omul dinăuntru, (2) ca Hristos să locuiască în inimă și (3) să fie înrădăcinați și întemeiați în dragoste.

Dacă noi trebuie să fim întăriți cu putere, atunci aceasta nu este cu nimic mai puțin decât a fi legați cu *toată* bogăția gloriei Sale. Nu este suficient numai să fi primit viața nouă. Dacă vrem să înțelegem adevărurile, pe care apostolul le prezintă în această epistolă, atunci omul dinăuntru trebuie întărit, pentru ca Hristos potrivit cu bogăția gloriei Tatălui – potrivit cu tot ce cuprinde planul lui Dumnezeu – să poată locui în inimile noastre. Așa cum omul din afară nu poate trăi fără hrană și trebuie „întărit”, tot așa și omul dinăuntru nu poate trăi fără hrană. Dacă lăsăm omul dinăuntru să sufere de foame, atunci să nu ne mirăm dacă în inima noastră este puțin loc pentru Hristos.

Domnul Isus trebuie să aibă o locuință în inimile noastre potrivit bogăției gloriei Sale, și ca centru al acestei glorii El trebuie să aibă loc (spațiu). Cu cât mai mult vrem să înțelegem aceste glorii, cu atât mai mult trebuie să dăm loc lui Hristos în inimile noastre, și cu cât înțelegem mai mult gloria lui Dumnezeu, cu atât mai mult vom oferi loc lui Hristos în inimile noastre. Dacă vrem să găzduim în casa noastră pe un sărac și un nevoiaș, el nu va avea nevoie de mult spațiu. O cămăruță mică va fi suficientă, căci oaspetele nostru nu va aduce mult bagaj cu el. Dar cât de mult va aduce cu sine un om bogat, un împărat? Dar cât de mult loc ne trebuie pentru o Persoană care aduce cu Sine toată bogăția gloriei planului lui Dumnezeu!

Pentru Tatăl nu există nimic mai mare decât Fiul Său preaiubit. La El privește El totdeauna cu mare bucurie. De altfel numai Efeseni 3.16 vorbește despre Duhul *Tatălui*: Duhul Sfânt este privit aici ca venind de la Tatăl, pentru ca noi să avem părtășie cu Tatăl în Fiul – în Cel care este subiectul bucuriei Tatălui. Duhul Tatălui are bucurie în a ne face să avem parte de bucuria Tatălui pentru Fiul Său.

Deoarece aici citim despre *Tatăl* Domnului nostru Isus, este vorba de Duhul *Tatălui*, de Duhul Aceluia care este izvorul planului de dragoste, și lucrarea Duhului spre întărirea noastră este „potrivit bogățiilor Sale, în glorie” (Filipeni 4.19). Tatăl dorește prin Duhul Său să ne facă pe Fiul Său mare și minunat. Duhul *Tatălui* ne preocupă cu *Fiul*; în timp ce El ne conduce, acolo unde El este numit Duhul *Fiului*, să spunem „Ava, *Tată!*” (Galateni 4.6).

Fără nașterea din nou și fără Duhul Sfânt locuind în noi nu putem înțelege planul Tatălui. Nici măcar o minte iscusită nu ne poate ajuta. Această cunoaștere este posibilă numai prin omul dinăuntru,²⁵ și chiar și acesta trebuie mai întâi „după bogățiile gloriei Sale să fie întărit cu putere, prin Duhul Său” (versetul 16). Puterile din lume – păcatul, diavolul, carnea – lucrează așa de puternic, că în prima sa rugămintă Pavel se referă la „bogăția gloriei Sale” și la Duhul Tatălui.

În al doilea rând Pavel se roagă, „ca Hristos să locuiască ... în inimile (noastre)” (versetul 17). În timp ce în prima sa rugăciune (Efeseni 1.16-23) Pavel ne vede ca fiind „în Hristos” (Efeseni 1.19 în legătură cu Efeseni 2.6), în a doua rugăciune el vorbește despre faptul că „Hristos (este) în noi”: Duhul Sfânt pune pe Hristos în inimile noastre ca centru al planului veșnic al lui Dumnezeu. Prima rugăciune a lui Pavel are caracter obiectiv și ne prezintă puterea care lucrează *din afară* (Efeseni 1.19); rugăciunea a doua este subiectivă și ne prezintă puterea care lucrează *în noi*. Ea se exercită asupra noastră personal, aceasta înseamnă, ea determină simțămintele noastre și se arată în interesele și acțiunile noastre. „Hristos în inimile noastre” nu este același lucru cu locuirea Duhului Sfânt în credincios. Căci Duhul Sfânt nu locuiește în inimile noastre, ci în trupul nostru; trupul este „templul Duhului Sfânt” (1 Corinteni 6.19) și el trebuie stăpânit de Duhul: căile, pe care merg picioarele noastre, slujba, activitatea mâinilor noastre și privirea ochilor noștri – toată vorbirea noastră, faptele și acțiunile noastre trebuie să fie stăpânite de Duhul.

Dar aici este vorba de Hristos, și anume așa cum El ne-a fost prezentat: Hristos în legătură cu Adunarea Sa potrivit planului lui Dumnezeu. Hristos trebuie să locuiască în inimile noastre și El să hotărască toate deciziile voii noastre. El trebuie să fie și subiectul dragostei și sentimentelor noastre: deoarece „dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt” (Romani 5.5) noi suntem capabili să iubim așa cum a iubit El. Noi putem iubi și trăi așa,

- deoarece noi posedăm omul dinăuntru, aceasta este partea lăuntrică, invizibilă a existenței noastre ca creștini, prin care noi putem comunica cu Dumnezeu, „omul ascuns al inimii” (1 Petru 3.4),
- deoarece Tatăl lucrează în noi prin Duhul Său și
- deoarece El ne-a pus în inimă acest subiect minunat al sentimentelor: Hristos văzut nu numai corespunzător gloriei Sale morale sau personale, ci ca centru al tuturor gândurilor și planului lui Dumnezeu Tatăl.

Desigur Hristos locuiește trupește la Dumnezeu în cer, dar „prin credință” El poate locui în inimile noastre” (versetul 17). El nu trebuie să fie acolo ca oaspete numai pentru câteva ore duminica sau probabil în timpul meditațiilor noastre zilnice. Dacă nu întristăm pe Duhul Tatălui (Efeseni 4.30), ci Îl lăsăm să lucreze (Romani 8.14; Galateni 5.16) și Îi permitem să alunge din inima noastră (Romani 8.13) tot ce ar putea răpi spațiul acestui Locuitor minunat,

²⁵ Natura nouă, pe care noi o primim la nașterea din nou.

atunci El va deveni și pentru noi totul și va fi subiectul sentimentelor noastre și admirației noastre, așa cum Fiul este totul pentru Tatăl și Tatăl a găsit totul în El.

Din veșnicia trecută Fiul locuiește ca să zicem așa în inima Tatălui. Deja atunci Tatăl a întocmit planul să Se glorifice în Fiul în sfera pământească și în sfera cerească (Efeseni 1.10). Cât de mult S-a bucurat El să aibă un astfel de Fiu, în care El putea să-Și împlinească planul! El a auzit pe Fiul spunând: „Iată, Eu vin ca să fac voia Ta” (Evrei 10.9), și S-a bucurat de această stare de pregătire! Apoi El a văzut cum Fiul Său prin dăruirea pe Golgota a luat asupra Sa să înlăture obstacolele cele mai groaznice și teribile care stăteau în calea împlinirii acestui plan. El a văzut cum Fiul Său a clădit Adunarea Sa (compară cu Matei 16.18), care va fi unită cu El cândva în sferele cerești, atunci când El o va glorifica pentru Sine. Cât de mult au bucurat toate acestea pe Tatăl, și cât de des s-a deschis cerul din pricina acestei bucurii (de exemplu Matei 3.17; 17.5; 2 Petru 1.17). Fiul Său este Cel care duce la îndeplinire toate acestea, toate aceste planuri minunate, care sunt cuprinse în acest plan!

Tatăl este – spus cu reverență – așa de fericit, că El vrea să împartă această bucurie cu alții. Creaturile Lui trebuie să se bucure împreună cu El, că Fiul îndeplinește toate planurile Tatălui. De aceea Dumnezeu ne-a dat această binecuvântare nu numai pentru noi înșine; nu, Dumnezeu dorește să împartă cu noi bucuria pe care El a găsit-o în Fiul Său. El dorește să ne facă, ca Fiul Său să devină în inimile noastre tot așa de mare cum este în inima Sa. El dorește să împartă bucuria Sa referitoare la faptul că Fiul Său a îndeplinit planul Său în această uriașă „lărgime și lungime și înălțime și adâncime” (Efeseni 3.18), cu aceia care ei înșiși sunt subiectul planului Său. Aici nu este vorba numai de faptul că Tatăl iubește pe Fiul și că noi de asemenea iubim pe Fiul ca Domn și Salvator al nostru. Nu, noi trebuie să iubim pe Hristos ca pe Acela care umple gândurile lui Dumnezeu și îndeplinește planurile lui Dumnezeu.²⁶

Dacă noi cunoaștem adevărul dispensațional și planul lui Dumnezeu numai cu mintea și probabil știm chiar ceva despre valoarea și însemnătatea lor, atunci Dumnezeu nu Și-a atins țelul cu noi. Oricât de importantă ar fi această cunoaștere: Dumnezeu Tatăl dorește nu numai să extindă cunoașterea noastră despre adevărurile biblice. El dorește mai degrabă ca Fiul Său, ca centru al planului Său, să devină mare și unic pentru noi și să ocupe singurul loc în inimile noastre și în dragostea noastră. Ne plecăm și noi genunchii, ca Pavel (Efeseni 3.14), pentru ca aceasta să devină realitate în viața noastră și în viața fraților noștri și a surorilor noastre?

Ca să se atingă acest țel, noi trebuie să fim făcuți în chip desăvârșit una cu dragostea. Aceasta este a treia rugăciune a apostolului. Noi trebuie (versetul 17)

- să fim „înrădăcinați” în această dragoste. Aceasta înseamnă: așa cum plantele își trag puterea din materia hrănitore, care este pusă peste rădăcinile lor, tot așa noi trebuie să ne tragem puterea noastră din dragostea lui Dumnezeu, ca să creștem și

²⁶ Probabil ne va ajuta să înțelegem gândul acesta, dacă ne imaginăm cum un șef de firmă pregătește un proiect mare pentru fiul său și vede că fiul îndeplinește acest proiect spre satisfacția deplină a tatălui său. Cât de mult se bucură tatăl, dacă și angajații firmei sunt entuziasmați de tânărul șef și de aptitudinile lui.

- să fim „întemeiați” în această dragoste. Aceasta înseamnă: așa cum o clădire este consolidată puternic cu terenul prin fundament și prin nimic nu poate fi distrusă, tot așa nu trebuie să fie nimic care să ne poată zgudui în această dragoste.

Noi nu avem nevoie nici de un intelect excelent, pentru ca Hristos să poată locui în inimile noastre, și nici de diverse exerciții ale inimii și eforturi, ci noi trebuie să fim „înrdăcinați și întemeiați” în dragostea lui Dumnezeu, care a fost turnată în inimile noastre (Romani 5.5).

Cum poate deveni realitate, că Acela care este suficient pentru a umple inima Tatălui, Acela despre care se spune că El „umple totul în toți” (Efeseni 1.23), poate locui în inimile noastre? Un tablou ar putea probabil să ne ajute să înțelegem aceasta. Să ne imaginăm că noi cu o sticlă goală în mână ședem pe țărmul oceanului și privim oceanul întins. Foarte evident oceanul întreg niciodată nu va avea loc în sticla noastră. Dacă umplem sticla noastră cu apă din ocean, până când sticla este complet plină, atunci într-un anumit sens oceanul este în sticla noastră. Noi putem adapta puțin tabloul: inima noastră nu trebuie să fie așa de tare și dură ca vasul de sticlă. Căci Tatăl lucrează prin Duhul Său în noi, pentru ca inima noastră să se lărgească pentru Fiul Său și noi să-I punem la dispoziție tot mai mult spațiu în inimile noastre. Aceasta este așa, ca și cum noi am sta pe țărm cu un balon dezumflat și am umple balonul cu apa din ocean. Cu cât umplem mai mult cu atât intră mai mult și cu atât mai mult putem aduna. Așa va fi și la noi: Hristos va deveni în inimile noastre tot mai mare, dacă lăsăm Duhul Tatălui să lucreze și noi suntem tot mai mult înrdăcinați și întemeiați în dragostea lui Dumnezeu. Atunci noi vom fi tot mai mult copleșiți de Persoana lui Hristos.

Cu cât mai mult noi cunoaștem *taina* lui Hristos și vedem că Hristos Însuși este centrul planului lui Dumnezeu, cu atât mai mult vom cunoaște *dragostea* lui Hristos. Duhul Sfânt se ostenește în aceste versete să ne facă cunoscut centrul planului lui Dumnezeu. Nu planul în sine este punctul esențial, ci Hristos ca centru al acestui plan. De aceea este „*taina lui Hristos*” (Efeseni 3.4) și nu *taina planului* sau, așa cum am amintit deja mai înainte, *taina Adunării*. Nu *planul lui Dumnezeu* trebuie să locuiască în inimile noastre prin credință, ci *Hristos*. În cele din urmă noi vom putea să înțelegem dragostea lui Hristos numai atunci când Hristos ca centru al planului lui Dumnezeu umple inimile noastre, dacă sentimentele și simțămintele noastre se leagă cu El și dacă noi arătăm cu adevărat interes față de ceea ce este important pentru Dumnezeu.

Noi suntem așa de des preocupați cu noi înșine și trecem indiferenți pe lângă revelațiile mari ale gloriei lui Dumnezeu. Atunci nu trebuie să ne mirăm dacă versetele ca acestea nu ne mișcă, ci ne lasă indiferenți. Dar dacă întrebăm care este centrul planului lui Dumnezeu, dacă întrebăm pe Dumnezeu, ce este cu adevărat important pentru El, vom înțelege mai bine ce ne face cunoscut apostolul:

10.5.12 Lărgimea, lungimea, înălțimea și adâncimea (Efeseni 3.18,19).

... **18** ca să fiți deplin în stare să înțelegeți împreună cu toți sfinții care sunt **lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea**; **19** și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care

întrece orice cunoștință, ca să fiți umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu (Efeseni 3.18,19).

În aceste două versete găsim alte două rugăciuni ale apostolului. Dacă rădăcinile noastre se adâncesc în terenul fertil al dragostei divine și de acolo ne luăm tot ce ne trebuie pentru viața noastră spirituală, atunci învățăm că Tatăl a iubit pe Fiul și „a dat toate în mâna Lui” (Ioan 3.35). Învățăm să cunoaștem mărimea Aceluia care va îndeplini toate planurile Tatălui. În felul acesta devenim capabili „să înțelegeți împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea” ale planului lui Dumnezeu revelat mai înainte (versetul 18). Pavel într-adevăr nu scrie despre ce dimensiuni este vorba, dar nu ne putem îndoi că este vorba de dimensiunile nesfârșite ale planului lui Dumnezeu. Gândul infinitului este sprijinit și prin aceea că dimensiunile acestui plan cuprind nu numai trei dimensiuni, în care omul principial gândește, ci patru dimensiuni. Însă nu numai dimensiunile planului lui Dumnezeu sunt infinite, ci și dragostea lui Hristos, deoarece ea întrece orice cunoștință (versetul 19).

Cândva întreg universul, atât ce este vizibil cât și ce este nevăzut – „... ce este în ceruri și ce este pe pământ” (Efeseni 1.10) -, de la un capăt la celălalt în toate domeniile, în orice privință, în natura lui, în ființa lui, va fi atins în chip desăvârșit de mâna binecuvântătoare a lui Dumnezeu și va fi înnoit. Atunci toate din univers vor radia gloria lui Dumnezeu și vor reflecta binecuvântarea Sa. Nu va mai fi nici o nenorocire, nici o murdărie, nici o suferință, nici o boală, nici o sărăcie, nici un rău, nici un gând păcătos: va fi o glorie și o bunăstare de neimaginat pentru om și pentru natură. Împărăția de o mie de ani va fi un gust anticipat al acestei stări. Dacă Acela, care este centrul și Capul acestui univers al binecuvântării lui Dumnezeu, locuiește în inimile noastre, noi vom fi capabili să înțelegem dimensiunea gloriei acestui univers. Tatăl pornește să pună pecetea lui Hristos pe toate, și Hristos Însuși va umple toate lucrurile cu lumina și dragostea lui Dumnezeu. La rândul Său, Duhul Tatălui lucrează cu puterea Sa în noi, pentru ca noi să ne putem bucura de această glorie. Noi vom fi umpluți cu plinătatea lui Dumnezeu, și universul întreg va fi umplut cu această plinătate. Ce rezultat triumfător al căilor lui Dumnezeu!

Dragostea lui Hristos este așa de mare, deoarece planul lui Dumnezeu în *lărgime* se întinde spre „toți sfinții” (versetul 18), *fără deosebire*, dacă ei descind dintre iudei sau dintre păgâni. În lungime acest plan al lui Dumnezeu se *întinde* din veșnicie în veșnicie – în contrast cu promisiunile pentru Israel, care toate au a face cu pământul acesta. În *înălțimea* lui planul lui Dumnezeu se ridică până în cer, căci El „ne-a așezat împreună în locurile cerești” (Efeseni 2.6), și la dreapta lui Dumnezeu toate au fost supuse sub picioarele lui Hristos. În El noi am fost strămutați în locurile cerești, și anume „ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunăstare față de noi, în Hristos” (Efeseni 2.7). În *adâncime*, acest plan înseamnă că Hristos S-a coborât la noi, ca să ne scoată din starea noastră de moarte spirituală și să stea alături de noi în nevoile și slăbiciunile noastre ca mai mare Mare Preot, care „poate să aibă milă de slăbiciunile noastre” (Evrei 4.15). Adâncimea planului înseamnă că Domnul Isus „a coborât în părțile mai de jos ale pământului” (Efeseni 4.9) și ca Dumnezeu adevărat „a luat chip de rob ... și ... a fost ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce” (Filipeni 2.7,8). Mai adânc nu se putea: din locul cel mai înalt în locul cel mai de jos.

Trei dimensiuni sunt suficiente să descrie un corp. Dar în Efeseni 3 se adaugă a patra dimensiune: adâncimea. Această a patra dimensiune este elementul de legătură între celelalte dimensiuni și garantează planul veșnic al lui Dumnezeu sau cel puțin asigură îndeplinirea acestuia. Această adâncime era premisa pentru *lățime*. Domnul Isus a mers în adâncime, ca să adune „într-unul singur” pe copiii lui Dumnezeu risipiți (Ioan 11.52). Această adâncime era premisa pentru *lungime*. Deoarece Domnul Isus a coborât în adâncul cel mai adânc, noi am putut fi aleși „în El înainte de întemeierea lumii” (Efeseni 1.4), pentru ca în veacurile viitoare să fim „spre lauda gloriei Sale” (Efeseni 1.12). De asemenea nu ar exista nici o *înălțime*, dacă Hristos nu ar fi coborât în adâncime. Căci tocmai înălțarea noastră – ca șezând împreună în locurile cerești în Hristos (Efeseni 2.6) – stă în opoziție totală cu adâncimea în care S-a coborât Hristos. Aceasta o putem lega cu ceea ce găsim în 1 Corinteni 2.7-10. Aici sunt amintite „adâncimile lui Dumnezeu”. Prin aceasta este vorba de gândurile cele mai tainice ale lui Dumnezeu. Adâncimile lui Dumnezeu fac necesară o altă dimensiune: dacă studiem adâncimea în care noi am fost morți „în greșeli și păcate”, și abisul stricăciunii și pierzării noastre, înțelegem că noi numai prin jertfa lui Isus și coborârea Lui în adâncimea morții am putut fi aduși la înălțime, așa că noi chiar astăzi avem voie „să stăm împreună în locurile cerești în Hristos Isus” (Efeseni 2.6).

În versetele 18 și 19 sunt numite lărgimea, lungimea, înălțimea și adâncimea, dar nu sunt date măsuri. Deoarece aici cu siguranță este vorba de planul veșnic, toate stau în legătură cu măsura lui Hristos și cu măsura dragostei Tatălui, și aceasta nu se poate măsura. Dacă ne gândim la dragostea Tatălui pentru Fiul (Ioan 3.35a) și la faptul că Tatăl a dat toate în mâna Fiului (Ioan 3.35b), atunci aceasta stă în legătură directă cu faptul că Dumnezeu „nu dă Duhul cu măsură” (Ioan 3.34). Căci Duhul dorește să ne lege cu Fiul în acest caracter, în care El ne este arătat aici. Când noi găsim Adunarea în Împărăția de o mie de ani în legătură cu pământul (Apocalipsa 21.15,16), atunci ea este ca cetate măsurabilă. În legătură cu Ierusalimul nou în starea veșnică (Apocalipsa 21.1-4) dimpotrivă nu citim că ea va fi măsurată; aici cetatea chiar primește caracterul unui cort al lui Dumnezeu. La această noțiune dispăre orice gând de măsură sau mărime.²⁷

Tot așa este și aici. Este vorba de dimensiunea incomensurabilă a binecuvântării a tot ce este Dumnezeu și a ceea ce a fost și ce este în gândurile Sale; în fond este vorba de „până la toată plinătatea lui Dumnezeu” (versetul 19). Cei drept, sunt multe lucruri pe care noi nu le putem înțelege, nu le putem măsura, însă noi putem tot mai mult să ajungem să le prețuim. Noi putem să înțelegem tot mai mult din ele; totdeauna este ceva mai mult, „căci Dumnezeu nu dă Duhul cu măsură” (Ioan 3.34), aceasta înseamnă, El nu limitează puterea Duhului în noi.

Dacă vrem să înțelegem lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea planului lui Dumnezeu – și acesta este țelul lui Dumnezeu cu noi – atunci și aceasta nu are loc printr-o minte iscusită, ci numai prin faptul că „Hristos locuiește prin credință în inimile noastre”, aceasta înseamnă că El umple pe deplin inimile noastre. În afară de aceasta, aceste lucruri înalte nu trebuie să le înțelegem numai pentru noi, ci împreună „cu *toți sfinții*” (versetul 18), cu cei care noi

²⁷ Nici o mărime, deoarece un cort (așa cum se poate traduce cuvântul grecesc *skēnē*) este flexibil; nici o mărime, deoarece un cort este mic.

constituim împreună Adunarea. Deoarece Hristosul planului lui Dumnezeu este legat așa de strâns cu Adunarea, avem nevoie de „toți sfinții”, ca să înțelegem pe deplin planul. Toți sfinții trebuie să înțeleagă aceste lucruri, pentru ca să poată să le savureze împreună.

După ce apostolul Pavel ne-a introdus în infinitatea gloriei lui Dumnezeu, acum el ne conduce înapoi la un punct central cunoscut în Hristos: „... să cunoașteți dragostea lui Hristos” (versetul 19). Suntem noi conduși acum la o treaptă mai inferioară? Nicidecum! Această „dragoste a lui Hristos” – spus cu reverență – este mult mai măreață decât gloria, căci despre ea se spune categoric, că ea întrece orice cunoștință. Dacă ne-am preocupat cu planul lui Dumnezeu și el ne-a devenit tot mai mare, totuși aceasta nu este finalul. Atunci privirea noastră cade iarăși asupra lui Hristos și dragostea Lui, și noi descoperim, că această dragoste întrece orice cunoștință. În cunoașterea acestui plan al lui Dumnezeu, pe care El l-a întocmit înainte de veșnicii în înțelepciunea Lui, putem cunoaște ceva din dimensiunea dragostei lui Hristos. Deoarece Domnul Isus a coborât în adâncime, noi avem dreptul acum să jucăm un rol așa unic în felul lui în planul lui Dumnezeu. Dar gândul merge mult mai departe decât dragostea Lui pentru noi, oricât de binecuvântată ar fi aceasta. El merge până la dăruirea adâncă, în care Hristos a luat asupra Sa să se preocupe cu tot planul Tatălui și să îndeplinească totul în așa fel ca Tatăl să fie glorificat. Desigur noi putem vedea și ce a însemnat planul lui Dumnezeu pentru noi și ce a înfăptuit Hristos pentru noi, și noi ne putem bucura de binecuvântările care se referă la noi – dar cât de mult pierdem, dacă nu învățăm să vedem ce a însemnat pentru Tatăl adâncă dăruire a Fiului.

Când Domnul Isus spune în Ioan 17.4: „... am sfârșit lucrarea”, atunci El nu vorbește în primul rând de mântuirea noastră și de binecuvântările noastre. El vorbește despre faptul că El a îndeplinit porunca, pe care a primit-o de la Tatăl (Ioan 10.18) și prin aceasta a oferit Tatălui un prilej nou să-L iubească (Ioan 10.17). Tatăl dorește ca noi să vedem locul minunat pe care Hristos îl are în inima Sa, dar și în legătură cu împărțirea și distribuirea binecuvântării lui Dumnezeu, cu tot universul binecuvântării. Noi trebuie să vedem cum Hristos va umple așa de deplin toate cu dragostea Sa, că totul corespunde pe deplin Ființei și dorinței Tatălui. Desigur noi trebuie să cunoaștem deja astăzi locul pe care Hristos îl are în inima Tatălui. Însă abia când noi vom fi în casa Tatălui, totul – și noi înșine – va fi umplut pe deplin cu ceea ce corespunde Tatălui. Dragostea lui Hristos se va întinde până la extremitățile universului, în cer și pe pământ. Dacă înțelegem dimensiunile acestui plan, atunci locul care ne revine personal – acesta este locul Adunării, locul deosebit al celei mai intime apropieri și unități cu Hristos -, devine tot mai prețios. Noi suntem trupul Său, „plinătatea Celui care umple totul în toți” (Efeseni 1.23). Hristos Își va găsi exprimarea prin trupul Său, Adunarea. Noi avem nevoie de acest univers al binecuvântării și pentru a arăta ce înseamnă Adunarea pentru Hristos. Aici El va arăta înaintea tuturor creaturilor cât de mult Domnul ne prețuiește, pe noi, Adunarea, Mireasa Sa. Astfel noi suntem subiectul deosebit, unic în felul lui și minunat al dragostei Sale.

Deci noi cunoaștem dragostea lui Hristos în măsura în care noi avem cunoștință de planul veșnic al lui Dumnezeu. Însă și atunci această dragoste va depăși această măsură. În toată veșnicia ne vom bucura de această dragoste, dar niciodată nu o vom înțelege pe deplin, căci ea întrece orice cunoștință. Dumnezeul triunitate este preocupat să ne facă cunoscut acest plan:

- *Tatăl* este izvorul acestei decizii minunate. De aceea El este numit în Efeseni 1.17 „Tatăl (aceasta înseamnă originea, izvorul) gloriei”.
- *Fiul*, pe baza dragostei Sale de nepătruns (versetul 19), este Da și Amin pentru această decizie (2 Corinteni 1.20).
- *Duhul* lucrează în noi, pentru ca noi să putem înțelege tot ce găsim aici (Efeseni 3.16).

Prin aceasta ajungem „până la toată plinătatea lui Dumnezeu” (versetul 19b). Are valoare pentru noi, să vedem cum Dumnezeu este preocupat să ne reveleze aceste lucruri, așa fel ca noi să ne putem bucura de ele? Cât de indiferenți suntem noi uneori, când citim despre aceste lucruri și nu vedem deloc cu ce binecuvântări ne copleșește Dumnezeu. Să ne imaginăm, că un prieten bun vrea să ne facă cadou un dar mare, care l-a costat foarte mult. El a pus toată dragostea lui în el și ni-l dă nouă, dar noi îl punem deoparte și îl lăsăm despachetat într-un colț. Ce va gândi prietenul, când el va veni data viitoare în vizită și vede cadoul nedespachetat stând în colț?

Apostolul se roagă ca noi să fim „umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu” (versetul 19b). Probabil aici este vorba de fraza cu sensul cel mai profund din scrierile apostolului Pavel. Noi am fost aduși la Dumnezeu Însuși, inițiați în planurile Sale cele mai tainice. Ce ne mai putem dori? Când este vorba de relația noastră, noi cunoaștem pe Dumnezeu ca Tată *al nostru* și nu simplu ca Tată, ci așa cum L-a cunoscut Fiul! Noi știm și ce este Tatăl pentru Fiul, și Tatăl dorește să ne facă cunoscut gândurile Sale cu privire la Fiul Său. Duhul Sfânt lucrează în noi ca Duh al Tatălui, ca să dea naștere în noi la cunoaștere și înțelegere și apoi să mențină trează această cunoaștere. Noi am fost aduși „până la toată plinătatea lui Dumnezeu” – la tot ce este personal în El. Să observăm, că noi nu ar trebui să fim umpluți *cu* această plinătate, ci *până la* această plinătate, tot mai aproape de această plinătate, de această desăvârșire în Dumnezeu. Acesta este un proces de creștere, și noi niciodată nu vom ajunge pe deplin la această cunoaștere. Mereu sunt adâncimi tot mai profunde de înțeles și cunoaștere. Însă vasul este format și umplut deja de pe pământ – și pentru noi nu este o dimensiune mai mică decât plinătatea lui Hristos și a lui Dumnezeu – și cândva va fi prezentat în gloria divină, ca să prezinte plinătatea lui Dumnezeu într-un univers împăcat.

10.5.13 Nespus mai mult decât toate câte cerem sau gândim (Efeseni 3.20,21)

20 Iar a Celui care poate să facă nespus mai mult decât toate câte cerem sau gândim noi, potrivit puterii care lucrează în noi, 21 a Lui fie gloria în Adunarea în Hristos Isus, pentru toate generațiile veacului veacurilor! Amin. (Efeseni 3.20,21).

Dacă acum ne vom întreba probabil îngrijorați, cum să devină toate acestea realitate în noi, spre mângâiere suntem îndreptați spre „Cel care poate să facă nespus mai mult decât toate câte cerem sau gândim noi” (versetul 20).

Aceste versete sunt deseori aplicate la împrejurările noastre practice, și când ne aflăm în situații grele, noi scoatem din ele speranță spre mai bine. Desigur, noi putem aplica aceasta și la astfel de situații, însă aici Pavel nicidecum nu se referă la nevoile noastre exterioare, ci la nevoile interioare: cum putem noi ajunge la această decizie și la această plinătate? Sau noi avem o dorință mică după acestea, sau poate nu avem deloc dorință? Dumnezeu lucrează în noi prin puterea Duhului Său – la aceasta îndreaptă apostolul aici atenția în mod categoric -, pentru ca aceasta să devină realitate în noi. Chiar dacă în veșnicie noi vom cunoaște tot mai mult această plinătate, totuși principial nu va fi nimic nou revelat mai mult din hotărârea lui Dumnezeu, și nu va fi prezentată nici o relație nouă, în care credincioșii ar putea sta cu Dumnezeu. Deja acum noi posedăm totul și prin puterea Duhului Său ne putem bucura de aceasta. Deja astăzi noi trebuie să cunoaștem locul nostru în Adunarea lui Dumnezeu și pe cât posibil să admirăm cu bucurie împreună cu toți sfinții efectele planului lui Dumnezeu și să adorăm pe Dumnezeu pentru aceasta. În veșnicie, menirea noastră va fi să-L adorăm fără sfârșit și atunci vom înțelege mai bine și mai profund, decât ne este posibil astăzi, lucrurile care ne dau ocazia să-L glorificăm. Însă ar trebui ca noi să facem deja astăzi un început, în mod deosebit atunci când suntem împreună cu frații noștri și cu surorile noastre adunați la Masa Domnului. Căci tocmai la frângerea pâinii exprimăm că noi suntem trup al lui Hristos și de aceea suntem așa de strâns legați cu El.

Epistola către Efeseni este o epistolă (scrisoare) adresată credincioșilor dintre națiuni. Păgâni, care nu au căutat pe Dumnezeu, au fost aduși într-o așa relație strânsă cu Dumnezeu, că apostolul nu cunoaște alte cuvinte pentru aceasta, decât să preamărească „cunoașterea dragostei lui Hristos care întrece orice cunoștință” (Efeseni 3.19) și să arate clar credincioșilor din Efes, că ei nici măcar în vis nu puteau gândi la aceste lucruri. Apostolul era foarte mișcat de gândul că Dumnezeu a întocmit acest plan deja în veșnicia dinainte de timp și că el va fi văzut în Adunare în veșnicia de după timp: „... a lui fie gloria în Adunarea în Hristos Isus, pentru toate generațiile veacului veacurilor!” (versetul 21). Dumnezeu ar trebui să primească glorie în Adunare, și anume nu în acest veac sau în veacul de acum și cel care va veni, ci „pentru toate generațiile veacului veacurilor”. Aceasta arată că Adunarea va păstra în toată veșnicia o poziție deosebită și nu se va dizolva în mulțimea credincioșilor.²⁸

Care este situația cu noi? Putem noi înțelege întrucâtva harul și decizia veșnică, pe care Dumnezeu a luat-o în Hristos? Noi avem privilegiul să trăim într-un timp deosebit, care este caracterizat prin aceea că în Adunare se poate vedea înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu. Noi avem privilegiul de a face parte din Adunare! Suntem noi totdeauna conștienți de această chemare înaltă?

²⁸ Același gând îl găsim în Apocalipsa 21.1-5, unde Adunarea este văzută ca și cort al lui Dumnezeu, care într-adevăr va fi la oameni, dar totuși diferită de ei. Adunării ca și „cort al lui Dumnezeu” i se acordă onoarea să fie locuința veșnică a lui Dumnezeu. Ca „mireasă” ea are dreptul să fie în toată veșnicia acolo în prospețimea nupțială a dragostei și frumuseții pentru Hristos. Ca „soție a Mielului” (Apocalipsa 21.9) ea va avea legătura cea mai strânsă, părtășia cea mai intimă și locul alături de El. Ca „cetate sfântă” ea va fi o creație sfântă, ordonată, întocmită de Dumnezeu, în interiorul căreia există părtășie, sunt întreținute relații și va fi cunoscută ca o patrie. Ca „Ierusalimul nou”, cetatea sfântă, ea are dreptul să fie deja în timpul Împărăției de o mie de ani canalul binecuvântării pentru oameni (Apocalipsa 21.24; 22.2) și în acest caracter va fi în veșnicie la oameni (Apocalipsa 21.3).